

บทนำ

ชื่อห่อ : Gibson

รุ่น : J-45 Standard

ราคา : 90,000 >> 81,000 ฿

ไม่มีปัญหาจริง ๆ วะ

“เฮ้อออออออ”

“มึงถอนหายใจชะกูนึกว่าโลกจะแตกวันนี้”

นายเพราพนาไม่ตอบโต้คำประชด แค้นอนหมดอาลัยตาย
อยากอยู่บนโซฟาตัวหนึ่งภายในห้องของเพื่อนสนิทอย่างนาย
เพราเพลิง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็จ้องเพียงแค่น้ำจ่อไอแพดที่โชว์
ภาพของกีตาร์ทรงคลาสสิก ซึ่งมีราคาที่ได้กมมหาวิทยาลัยธรรมดา ๆ
อย่างเขาจับต้องไม่ได้

ว่าแล้วก็ดึงโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันบัญชีออนไลน์
เพื่อพบว่าในนั้นมีเงินเก็บอยู่แค่สามหมื่นเจ็ดพันบาทกับเศษสตางค์
อีกนิดหน่อย

“สี่หมื่นสี่ กูจะหาเงินสี่หมื่นสี่จากที่ไหนมาวะ” ว่าแล้วก็ถอนหายใจอีกเฮือก

“ก็ไม่ต้องหา ไม่ต้องซื้อ ไอ้ของขวัญไร้สาระของมึงนะ”

ขณะที่เพื่อนสนิทก็สวนกลับมาทันควัน จนต้องหันไปมองด้วยสายตาเคือง ๆ

“ไร้สาระของมึง แต่มีสาระสำหรับกู”

“เอาเงินไปซื้อเช็ทท์ทอยยังคุ้มค่ากว่า”

“ไอ้เพลิง! กูไม่ใช่มึง”

คราวนี้เพลิงที่เล่นโทรศัพท์อยู่อีกฝั่งของโซฟาอมหันมาสบตา เลิกคิดว่าตนเองว่าอ่าวเหรออ แล้วก็แยมยิ้มหวานเจี๊ยบที่ซบให้ไบหน่านารักยิ่งน่ามองไม่รู้กี่เท่าตัว หากเพื่อนสนิทที่หลวมตัวคบกันมาสามปีก็รู้ว่าอย่าไปเชื่อหน้าตาของมัน เห็นเพลิงเป็นผู้ชายน่ารักตัวเล็ก เคะแตก เกิดมาเพื่อถูกเสียบแบบนี้ มันไม่ได้น่ารักใล้ชื่ออย่างหน้าตามัน

“ไอ้เพ้นท์ กูมีวิธีดีกว่าของมึงที่หาเงินซื้อไอ้กีตาร์เหยียบแสนนั้นนะ...” ไอ้เพลิงวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ แล้วจากนั้นร่างเล็กก็คืบคลานขึ้นมาบนตัวของเพ้นท์ที่กึ่งนั่งกึ่งนอนพิงหมอนอิงอยู่ ดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ ไหนจะยื่นมือมาลูบต้นแขนเขาจนขนลุกชู แต่เพ้นท์ก็ยังไม่ขยับหนี รู้ตัวดีว่าอย่าไปเดินตามให้ถูกแกล้งมากกว่านี้

เพลิงโน้มหน้ามาข้างหู

“...ปล้ำแม่เลยสิ”

“...”

คนฟังไม่ตอบคำ แค่มองเรือนร่างแสนเช็ทท์เกินชาย คอเสื้อที่ตกห้อยลงมาจนเห็นไปถึงตุ่มไตสีหวาน (ที่ไอ้เพลิงบารุงอย่างดี) แล้ววกกลับมามองดวงตาชุกชุนของเด็กเจ้าเล่ห์ที่พร้อมจะยั่วไปทั่ว

แล้วเพลงก็ว่าต่อด้วยเสียงสั้นพรวด

“ไม่มีเงินก็เอาร่างกายเข้าแลกซะสิ แบบนี้ไง...” คนพูดลากมือมายังต้นขา ทำท่าจะสอนอย่างที่ปากว่า ทว่า...

ปัง!

“น้องเพลงอยู่มั๊ย พี่...”

“พี่สินธุ์!”

เพราะพนาขอยืนยันตรงนี้เลยว่า...สมน้ำหน้า!

เพราะทันใดนั้น ผู้ชายตัวโตที่ไขว่คว้าเข้ามาในห้องพร้อมกับถุงใบใหญ่ก็หน้าตาเคร่งเครียด ปล่อยถุงขนมลงพื้น ก้าวยาว ๆ เข้ามาจับแขนไอ้เพลง แล้วออกแรงดึงทีเดียว ผู้ชายตัวเล็ก ๆ อย่างมันก็ลอยหรือเข้าไปในอ้อมอกของคนซี่ห้วง จนคนซี่ยั่วหน้าหดเหลือสองนิ้ว รีบฉีกยิ้มอ่อนแอแพนเป็นพัลวัน ปากก็แก้ตัวไปด้วย

“พี่สินธุ์อย่าเข้าใจเพลงผิดนะ~ เพลงกับไอ้แฟนที่ไม่ได้ทำอะไรเลย เราแค่คู่อภิเษกกันเฉย ๆ แล้วพี่ก็เข้ามาพอดิ เชื้อเพลงน้ำ~ เพลงมีพี่สินธุ์คนเดียว ทั้งกายทั้งใจให้พี่สินธุ์คนเดียวคนเดียวเลยนะ” เพราะพนาแอบกลอกตา แต่ไม่พูดอะไร ไม่อยากจำกัดเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อนขึ้นมาให้เพื่อนเสียหน้าเล่น

ตอนนั้นเพื่อนสนิทเขาปฏิเสธหัวชนฝาว่าไม่เอาคนอย่างพี่สินธุ์ที่ซื้อเซกแซนเซมาเป็นแฟนหรอก มาดูตอนนี้สิ ติดผัวยิ่งกว่าอะไรดี

“แน่นอน” พี่สินธุ์หรีตตาเหมือนไม่แน่ใจ แต่พอเจอเพราะเพลงเอาหัวโถ้ไหลไปที่

“อืม พี่เชื่อก็ได้ครับ ขอโทษนะที่พี่เปลือยเสียงดังใส่ ก็น้องแฟน...อืม หล่อกว่าพี่ไม่รู้ก็เท่านั้น”

ตอนแรกว่าสมน้ำหน้าเพื่อนสนิท แต่ตอนนี้เพราะพนา...

สงสารตัวเอง

เขาไม่ได้อยากหล่อ บางทีก็อยากน่ารัก เอาแค่เสียของเพื่อนสนิทก็ยังมี!

ความคิดของชายหนุ่มเจ้าของผมสี wood grey ที่อยากจะร้องให้ขึ้นมาดื้อ ๆ พลังมองแฟนของเพื่อนสนิทอย่างพีลีนรุ้

หนุ่มนิติศาสตร์ที่แม้จะสวมแว่นกรอบหนา หางตาตก แต่ก็ถือว่าเป็นหนุ่มหล่อรูปร่างสูงใหญ่ อาจจะดูคงแก่เรียนไปนิด แต่ก็ให้ความรู้สึกสุขุมนุ่มลึก เรียกได้ว่าเป็นคนหล่อ แต่เมื่ออีกฝ่ายบอกว่าเขาหล่อกว่าหลายเท่า คนที่อยากเกิดมาน่ารักกับเขาบ้างก็เหี่ยวสนิทได้แต่เสมองไปยังหน้าจอไอแพดที่ดับไปแล้ว จนเห็นเงาสะท้อนของตัวเอง

ภาพตรงหน้าคือชายหนุ่มวัยยี่สิบปีที่มีรูปหน้าเรียว จมูกโด่ง ริมฝีปากบางหากได้รูปสววย แต่เพราะดวงตาสองชั้นที่ค่อนข้างโต และกตลิก จึงให้ความรู้สึกคมคาย ยิ่งรับกับรูปคิ้ว หลายคนจึงบอกว่าพันธ์เป็นได้ทั้งหนุ่มหล่อและผู้ชายน่ารัก ซึ่งดูเหมือนจะไปทางอย่างแรกมากกว่า แม้ว่าเขาจะพยายามลดความเข้มของดวงตาลงไปด้วยการทำผมสีอ่อนเป็นสีวี๊ดเกรย์ แต่พีลีนรุ้ก็ยังเลือกจะชมว่าเขาหล่อมากกว่าน่ารักเสียอย่างนั้น

คนอื่นชมไม่เท่าไร แต่เจ็บใจสุดคือคนที่เขาอยากจะทำก็ตาร์ไปให้เป็นของขวัญวันเกิดเนี่ยสิ

‘พันธ์ยังโตยิ่งหล่อ พี่สู้ไม่ได้แล้วนะเนี่ย’

‘ไม่วีย์! กูไม่ได้อยากหล่อ กูอยากน่ารักในสายตามึงอะ!’

‘มันเนี่ยนะหล่อ พีลีนรุ้สายตาสั้นลงหรือเปล่า’

นี่ไม่รู้ว่ไอ้เพลงช่วยหรือด่าซ้ำ จนนได้แต่มองมันด้วยสายตาขุ่น ๆ ก่อนจะเอ่ยปากบ้าง

“พีสินธุ์ไม่ต้องกลัวครับ จ้างผมร้อยล้านก็ไม่เอาไอ้เพื่อนเรานี้
นี่มาเป็นแฟนหรอก”

“พูดเหมือนกูจะเอามึงนั่นแหละ ได้กันเองแล้วใครจะเสียบะ”
ใช่แล้ว ไม่ว่าจะเพราะพนาหรือเพราะเพลิงก็สถานะเดียวกัน...
รับ 100% เลยครับผม

“ไม่ใช่กูแล้วกัน”

แฟนที่พิมพ์กำกับตัวเอง มองเพื่อนสนิทดึงแขนแฟนให้นั่งข้าง
กัน แล้วมันก็ไม่มียายเพื่อนชะละ จัดการกระโดดขึ้นไปนั่งทับตัก
เอนหัวพิงไหล่ ชนิดที่เพื่อนอย่างเขาเองก็เห็นจนชินชา...ก็ถ้ามันจะ
สวิตหวานไม่สนหัวใครหน้าไหนมาหลายเดือนนะ

“แล้วนี่ทำอะไรกันอยู่หรือ พี่มากวนหรือเปล่าครับ ให้พี่กลับไป
ไปที่ห้องก่อนมัย”

ห้องของพีสินธุ์ก็อยู่ชั้นบนของไอ้เพลิงพอดิบพอดี เรียกว่า
คู่นี้บุพเพอาละวาดก็ได้ที่จับคนจริงจับกับคนเรตมากู้กันได้

“ฮือ ไม่เอา เเพลิงไม่ให้พีสินธุ์ไป อยู่เนี่ยแหละเนอะ เตียวไอ้
แฟนก็กลับแล้ว”

“ไอ้เพลิง! มึงเป็นคนเรียกกูให้มาทำผัดซีอิ้วให้มึงแดกนะ” คน
ถูกเรียกมาต้องประท้วงให้รู้ชะบ้างว่านี่ไม่ได้มาเอง มึงนั่นแหละที่
เรียกกูมา และนั่นก็ทำให้ไอ้เพื่อนแสบว่าด้วยรอยยิ้มกว้าง

“ก็ตอนแรกพีสินธุ์บอกว่าวันนี้ไม่ว่างนี่หว่า พีสินธุ์มาหา
แปลว่าว่างแล้ว มึงจะกลับก็กลับได้เลยนะ กูก็เกรงใจใจ เรียกเพื่อน
มาตอนปิดเทอม แทนที่มึงจะได้พักผ่อนให้เต็มที่”

เพราะพนาสาบานได้ว่าเขาจะไม่รับสายมันครึ่งหน้า!

ใจคิดแบบนั้น แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนให้มันทุกที

ชายหนุ่มคิดพลางลุกขึ้นยืน ทำท่าจะกลับบ้านจริงๆ

“ถูกล้อเล่นน่า กินข้าวก่อนเดี๋ยวค่อยกลับ” ไอ้เพลิงรีบแย้ง
เอื้อมมือมาดึงแขน หากคนที่กำลังก่อดกั่มเรื่องเงินก็ส่ายหน้า

“ถูกล้อดีกว่า ต้องคิดเรื่องหาเงินอีก”

“น้องพันธ์ พี่ขอโทษนะครับ” พี่สินธุ์ก็บอกอย่างรู้สึกผิด จน
หันไปส่งยิ้มให้ บอกด้วยน้ำเสียงเข้าใจ

“พี่สินธุ์ไม่ต้องขอโทษผมหรอก ดีชะอีก ผมจะได้ไม่เปลืองแรง
ทำอะไรให้อีเพลิงกิน”

เอาเวลาไปคิดดีกว่าว่าจะหาเงินก่อนนั้นยังงี้ดี

พันธ์ก็ยาว ๆ ไปคว่ำกระเป๋าไปที่วางทิ้งไว้ ปากบอกเพื่อน
สนิทไปด้วยอย่างไม่คิดมาก

ก็ถ้าคิดมากคงมาเป็นเพื่อนกับไอ้เพลิงไม่ได้

“ของที่ถูกขโมยมาก็ให้พี่สินธุ์ทำให้มึงกินแล้วกันนะ กูขี้เกียจเอา
กลับ แล้วกินด้วยละ ไม่มีใครทำให้กินก็ไม่ยอมกิน”

ไอ้เพลิงเป็นคนทำกับข้าวไม่เป็น อย่างไรก็ตามทำกับข้าวเลย เปิด
แก๊สยังกลัวทำคอนโดมิเนียมเขาใหม่ ส่วนใหญ่มันเลยอาศัยแค่ร้าน
อาหารตามสั่งได้ตึก ไม่ก็อาหารเดลิเวอรี่ พี่พันธ์ที่รู้วิถีชีวิตของเพื่อน
ตัวเองดีตั้งแต่ปีหนึ่งเลยอดไม่ได้ที่จะแวะเวียนมาทำกับข้าวยัดใส่ตู้
ให้มัน ติดเป็นนิสัยไปแล้ว แต่หลังจากนี้เขาคงห้วงมันน้อยลง มาหา
มันน้อยลงแล้ว

“ค่าของล่ะไอ้พันธ์”

ทุกที่ไอ้เพลิงเป็นคนจ่ายค่าวัตถุดิบ เพราะพันธ์เองก็ทำตาม
เมนูที่มันบอกว่าอยากแดก

“ไม่เป็นไร นี่กูจิกมาจากตู้เย็นในบ้าน ไม่ก็ตั้งค์” คนพูดว่า
พลางยกมือไหว้รุ่นพี่อีกคน “งั้นผมไปแล้วนะ สวัสดีครับพี่สินธุ์”

“ครับ กลับดี ๆ นะครับ”

เพราะพนาเดินมาจนจะถึงประตูห้องเพื่อนแล้ว ไม่ทันสังเกตว่าเพื่อนสนิททำหน้าคิดหนัก และก็ร้องขึ้นมาเสียงดัง

“กูรู้แล้วว่างานอะไรที่มึงจะหาเงินได้เท่านั้น!”

ขว็บ!

คนฟังจึงหันกลับไปแทบไม่ทัน ตาพราวขึ้นมาทันที แล้วก็ดับวูบลง เพราะงานเดียวที่คิดออกว่าจะหาเงินสี่หมื่นสี่พันบาทได้ในเดือนเดียวควมมีแค่การขายตัว ซึ่งไอ้แฟนท์บอกเลยว่าต่อให้จนตรอกแค่ไหนก็ไม่มีทางทำ แต่ดูเหมือนคนให้ความหวังจะมั่นใจเกินร้อย

“แป็บนิ่งนะ ขอกูโทร.หาพี่ชายแป็บ”

แม้ใจจะไม่เชื่อ แต่ก็ยอมหยุดรอเพื่อนสนิทที่กำลังโทร.หาพี่ชายคนโตอย่างว่องไว คุยกันแค่นี้ก็ประโยชน์ก็หันมามองด้วยแววตา...เจ้าเล่ห์

“กูหางานให้มึงได้แล้ว เดี่ยวกูส่งที่อยู่เข้าไลน์มึง มะรินนี่ไปตามนั้นได้เลย”

“เฮ้ย ๆ ๆ มึงหมายความว่าไง กูงง ตกลงว่างานอะไรวะ” แฟนท์รีบดักคอ มองคนที่ยิ้มกริ่มขึ้นมาทันที

“งานนี้ชื่อว่า...นายกำนัลอาภุ”

“ฮะ!?”

คราวนี้หนุ่มหล่อที่อยากนารักทำได้แค่ร้องเสียงหลง
แน่ใจหรือว่านั่นชื่ออาชีพ

เนื่องจากการจ้างงานที่เกิดแบบปุบปับจับพลัน หลังจากนั้นสองวัน นายเพราะพนาจึงกำลังยืนอยู่หน้าประตูรั้วไม้ระแนงสีเข้มที่ขนาบข้างด้วยเสาอิฐสีแดงหม่น เชื่อมกับรั้วไม้ระแนงสีเดียวกันที่กินอาณาบริเวณกว้างขวาง จากนั้นก็ก้มลงมองมือข้างหนึ่งที่ถือกุญแจ

ขนาดเล็กซึ่งเอาไว้เปิดประตูรั้วเล็กด้านข้าง ไล่สายตาไปยังมือ
อีกข้างที่มีถุงพลาสติกใบโตประทับตราซูเปอร์มาร์เกตชื่อดัง แล้วก็
กลืนน้ำลายเอื้ออึกใหญ่

หลวมตัว

ใช่ แฟนท์ขอใช้คำนี้...เขาหลวมตัว

ครั้งนี้ก็เหมือนครั้งที่เปลอหลวมตัวเป็นเพื่อนกับไอ้เพลิงนั่น
แหละ เนื่องจากเรียนคณะเดียวกัน เอกเดียวกัน แถมชื่อยังเสือก
รหัสติดกัน เขาจึงหลวมตัวมาเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เพลิงมาสามปี
และครั้งนี้แฟนท์ก็ยังหลวมตัวเชื่อคำเพื่อนให้นั่งรถมายังบ้านของคน
ที่ไม่เคยเจอหน้ากันมาก่อนเลยสักครั้ง

บ้านหลังนี้

บ้านของอาไอ้เพลิง

นายจ้างคนปัจจุบันของเขา

‘คือจ๊ะไอ้แฟนท์ อาถูกเฟิงจะหย่ากับเมียอะ ตอนนีที่บ้านอา
ไม่มีคนงานอยู่เลยสักคน อาเองก็ไม่ชอบให้ใครเข้ามายุ่งวุ่นวาย พอ
หย่าแล้ว อา也给คนของอาสะใภ้กูออกไปหมด ทุกวันนี้แม่กูเลยให้
พี่คนงานที่บ้านกูมาทำความสะอาดบ้านอาสัปดาห์ละสองสามครั้ง
แต่มีงพอนี้ภาพออกปะ อาถูกก็ผู้ชายคนเดียว ทำกับข้าวไม่เป็น กู
ก็เป็นห่วงไง แต่มีงก็รู้ใช่ไหมว่ากูเองก็ทำอะไรไม่เป็นเหมือนกัน ไม่ใช่
แค่กูด้วยนะ จะพี่ชายกูหรือน้องสาวกูก็กินเป็นอย่างเดียว แต่ทำให้
คนอื่นกินไม่ได้’

เขานึกภาพออกชัดแจ้วเลย ไม่งั้นจะทำกับข้าวให้ไอ้เพลิงกิน
มาได้ไงตั้งสามปี

หากคำพูดของเพื่อนทำให้แฟนท์สยงอย่างบอกไม่ถูก เพราะ
เพื่อนสนิทเคยบอกว่าอาเป็นคนเลี้ยงมันมา ขนาดไอ้เพลิง เขายัง

รับมือไม่ไหว แล้วกับอามันนี่จะขึ้นไหนวะ

นอกจากนั้น...

‘มึงไม่ต้องเกร็งไป อากูก็คนนั้นไง อافرอสที่กูเล่าให้มึงฟัง บ่อย ๆ’

พอมันพูด เขาก็ยิ่งสยอง เพราะจดจำชื่อนี้ได้ขึ้นใจ

อافرอสที่เคยเป็นอดีตพระเอกชื่อดัง มีแฟนคลับถล่มทลาย แต่ออกจากการแสดงมาทำงานเบื้องหลัง ปัจจุบันเป็นผู้กำกับที่สร้างชื่อมาแล้วหลายเรื่อง...คนนั้นอะนะ!

เด็กนิเทศฯปีสามกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ การต้องมาเจออาเพื่อนว่าเกร็งแล้ว แต่นี่เกร็งกว่าไม่รู้ก็เท่าเมื่อคนคนนั้นเป็นคนมีชื่อเสียง หน้าตาดีมาก แถมมีตำแหน่งพระเอกแห่งยุคเมื่อสิบปีก่อน เป็นไปการ์รันตี

‘เอาน่ามึง แค่เดือนเดียวเอง อากูเพิ่งหย่า ตอนนี้อะไรก็ไม่เข้าที่เข้าทาง อากูก็ยังหาคนไว้วางใจมาดูแลบ้านไม่ได้ แต่มึงเป็นเพื่อนที่กูรับประกัน อากูโอเคกับมึงอยู่แล้ว ส่วนมึงเองก็แค่แวะไปทำกับข้าวให้อากูวันละแค่ชั่วโมงสองชั่วโมง วันไหนอากูไม่อยู่บ้านก็ไม่ต้องไป แล้วพอเราจะเปิดเทอม อากูคงหาคนมาทำงานได้สักคนสองคนละน่า’

เขาก็ยังไม่เห็นด้วยอยู่ดี ถ้ามีเงินขนาดนั้น จะจ้างใครมาทำงานให้ก็ได้ จะจ้างทำไมแค่เด็กปีสามที่พอทำกับข้าวได้ แต่...

‘พี่พายอนุมติมาแล้วว่าให้สี่หมื่น แล้วถ้ามึงทำกับข้าวถูกปากอา เชื่อเถอะว่าอากูให้ทิปมึงอีกหมื่นสองหมื่นแน่ ๆ อากูใจกว้างอยู่แล้ว’

ต่อให้ใจรู้สึกตึงตึง ๆ กับข้อตกลงนี้ยังไง แต่จำนวนเงินที่เพื่อนเสนอให้ก็ตอบได้แค่คำเดียว

ตกลง!

ใครไม่ตกลงก็บ้าแล้ว! ทำกับข้าวให้วันละแค่ชั่วโมงสองชั่วโมง ได้เดือนละสี่หมื่น ต่อให้มาทำทุกวัน เขาก็ยอมมาละวะ

“ผมซื้อกีตาร์ให้พี่ได้แน่ ๆ รอหน่อยนะ”

พันธ์พิมพำกับตัวเอง แล้วก็ตัดสินใจกดออก แต่เมื่อไม่มีเสียงตอบรับ ชายหนุ่มก็จัดการใช้กุญแจไขประตูเล็ก แล้วก้าวเข้าไปในบ้านอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“ขอโทษนะครับ มีใครอยู่หรือเปล่า”

หลังประตูรั้วคือบ้านหลังใหญ่ซึ่งมีที่จอดรถได้มากกว่าห้าคัน แต่กลับมีรถจอดอยู่แค่สองคันเท่านั้น ตัวบ้านมีขนาดค่อนข้างใหญ่ รูปทรงทันสมัย ชั้นล่างเน้นกระจกที่ทำให้มองเข้าไปถึงห้องรับแขก ที่มีเฟอร์นิเจอร์อยู่น้อยชิ้น รอบบ้านเป็นสนามหญ้าที่เหมือนเพิ่งตัดไปไม่กี่วัน เลยไปด้านหลัง แลเห็นทิวไผ่ยาวเป็นแนวสีเขียวสด เหมือนเป็นกำแพงรั้วด้านหลังบ้าน

แต่...ไม่มีเสียงตอบรับ

“ขอโทษนะครับ อาฟรอสครับ”

พันธ์ส่งเสียงเรียก ไม่กล้าเดินสู่มีสู่หม่าเข้าบ้านเขา ปากก็ตะโกนเสียงดังขึ้น ลังเลว่าควรจะโทร.หาเพื่อนสนิทมั๊ย

ไอ้เพลงเหมือนเคยบอกว่าอาฟรอสมีสตูดิโอเก็บเสียงในบ้าน ด้วย ดังนั้นอาจจะไม่ได้ยินที่เขาเรียก

“อาฟรอสครับ!”

พันธ์เรียกอีกครั้ง ทั้งที่หีบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมต่อสายหาเพื่อนแล้ว

“อยู่หลังบ้าน เดินมาเลย”

ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงทุ้มที่ตะโกนมาจากด้านหลังบ้านจน

ชะงัก แล้วสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด

แฟนที่ยอมรับว่าเขาทั้งตื่นเต้น ทั้งเกร็งจนหายใจแทบไม่ออก
ผู้ชายคนนี้เป็นอาสูดที่รักที่ไอ้เพลิงเล่าให้ฟังมาแล้วไม่รู้กี่ร้อย
รอบ ทั้งความเก่งในฐานะนักแสดง ความสามารถในฐานะผู้กำกับ
ไหนจะเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดในโลกในสายตาของเพื่อน และแฟนที่ต้อง
ยอมรับว่าพอเพื่อนเอารูปมาให้ดู ผู้ชายคนนี้ก็หล่อระดับที่เขาต้อง
ไม่กล้าสบตา แต่ตอนนี้เขากำลังยืนอยู่ในบ้านของผู้ชายคนนั้น แล้ว
จะไม่ทำให้ประสาทเสียได้ยังไง

ชายหนุ่มชักเกรงว่าถ้าเผลอทำอะไรให้ไม่พอใจ เส้นทางอาชีพ
ในอนาคตของเขาก็อาจจะดับไปด้วยก็ได้

“เออวะ”

แต่ในเมื่อมาแล้วจะถอยหลังกลับไปไม่ใช่นิสัย แฟนที่จึงกำหุญ
พลาสติกที่บรรจุเนื้อสัตว์และผักหลายชนิดไปยังด้านหลังบ้าน

*ยังไงอาพรอสก็คน ไม่ใช่เทพบุตรหรือมารร้ายที่ไหน ไม่เห็น
ต้องกลัวเลย*

แฟนที่คิดยามที่ก้าวพ้นมุมบ้าน แล้วเขาก็ได้เห็นสักที่ อาหนุ่ม
ที่ไอ้เพลิงเล่ากรอกหูมาแล้วไม่รู้กี่รอบ

ผู้ชายที่ทำให้ร่างเปรี้ยวอ้าปากพะงาบ ๆ

ผู้ชายที่เคยเป็นถึงพระเอกดังอันดับหนึ่งที่ได้ยินมาว่าหล่อ
ชนิดสบตาแล้วกรีดสลับ

ผู้ชายคนนั้นที่สวมเสื้อและกางเกงม่อฮ่อมสีน้ำเงินเข้มที่
เปรอะฝุ่น และกำลังเอาผ้าขาวม้าสีตุ่นที่พาดคออยู่เช็ดหน้าเปื้อน
ดิน

ผู้ชายคนนั้นแหละที่กำลังยื่นหน้าไม่อายแก้มไม่ได้ส่งมาให้

“ทำแกงหน่อไม้ให้กินหน่อยสิ”

เนียนะผู้ชายที่เคยทำให้สาวครึ่งค่อนประเทศกรี๊ดสลบ!
นี่มันหนุ่มวัยดึกที่ทำตัวเหมือนเฟิ่งพลดเกษียณไม่ใช่หรอ!!!

**“ไอ้เพลิง มึงบอกกามาซะดี ๆ อย่าให้ต้องเค้นว่าวางแผน
อะไรไว้”**

ในเวลาเดียวกัน เพราะเพลิงก็กำลังนั่งกินข้าวกับเพื่อนสนิท
อีกคน...แอนเดรีย...สาวสวยลูกครึ่งรัสเซียที่หรีตามองอย่างรู้ทัน

“มึงรู้อยู่แล้วจะถามทำไม”

คนฟังหัวเราะฮึ

“เรื่องที่มึงส่งไอ้แฟนที่ไปให้อามิงนะหรอ คิดว่าจะเวิร์กหรอ
วะ”

“เวิร์กไม่เวิร์ก อากูก็หย่าแล้ว แถมไอ้แฟนตัวเองก็...น่าเอา”
เพราะเพลิงยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมาทันที แบบที่แอนเดรียมองอยู่อึดใจ
ใหญ่ ๆ

“มึงคิดว่าอามิงจะทำให้ไอ้แฟนที่ตัดใจจากรักครั้งแรกได้จริง
อะ”

“ก็ถ้าจะมีใครที่ทำให้คนยึดมั่นถือมั่นอย่างไอ้แฟนที่ปล่อยวาง
ได้ก็ต่อระดับอากูเนี่ยแหละ”

“แล้วมึงไม่คิดหรอว่าอามิงจะฟินไอ้แฟนแล้วทั้ง”

คำถามที่เพลิงแสรังเบิกตากว้าง แล้วสวนกลับ

“นี่มึงกำลังดูถูกเสน่ห์เพื่อนมึงอยู่นะต่างดาว”

“กุย๋ากอีกทีว่ากูเกิดที่ไทย แต่ก็จริง ไอ้แฟนที่แม่งไม่เคยรู้ตัวเลย
ว่ามันเป็นคนมีเสน่ห์แค่ไหน” แอนเดรียว่าซ้ำ ๆ แต่พักเดียว รอยยิ้ม
ดูจืดเดียวกันก็ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้า ยกมือมาลูบปลายคางอย่าง
เห็นดีเห็นงามด้วย

“ระดับอาฟรอสเหรวะ ไม่เลว ถึงเวลาตัวขงอย่างกูออกโรงแล้วสิ”

“ก็ถ้ากูได้ไอ้แฟนที่เป็นอาสะไก้ กูยอมเลี้ยงเหล้าขวดละหมื่นมึงเลย”

“อย่าพูดเหมือนเพื่อนมึงเห็นแก่เงิน กูถือคติอยากให้เป็นได้ ผัวดี แต่กูจืดไว้และ คู่นี้ได้กันเมื่อไหร่ มึงจ่าย”

รอยยิ้มของสองเพื่อนที่หากแฟนที่อยู่ตรงนี้ คงต้องขอคิดใหม่ อีกรอบว่าควรจะเลิกคบพวกมันดีมัย

เวลานี้สองเพื่อนสนิทจึงกำลังประชุมกันลับหลังว่าด้วย...โยนหนุ่มซิงนามเพราพนาเข้าปากของผู้ชายที่ชื่อว่าอาฟรอส

งานนี้ถ้าไม่ได้กันอย่าเรียกทั้งคู่ว่าคูหูตัวขงเลย!

ตอนที่ 1

สัมภาษณ์งานสโตร์ออฟโรส

“จ้้นทำผิดหน่อไม้แทนแล้วกัน”

“อาฟรอสครับ ผมบอกแล้วไงว่าไม่ใช่หน่อไม้ทุกพันธุ์ที่กินได้ แล้วหน่อไม้ของอา ก็แก่จนกินไม่ได้แล้ว”

เพราะพนาไม่รู้ว่าเขาควรจะทำหรือเหนื่อยหน่ายใจดี เพราะบอกกับผู้ชายตัวโตในชุดม่อฮ่อมมาสามรอบแล้วว่าหน่อไม้ที่อีกฝ่ายซูดจนเต็มอ้อมแขนแก่เกินกว่าที่จะเอามาทำอาหาร ไม่เพียงเท่านั้น เขายังไม่รู้ด้วยว่าต้นไผ่ที่ปลูกยาวทั้งแนวรั้วเป็นพันธุ์อะไร ไม่รู้ว่ากินได้หรือเปล่า แต่อาฟรอสก็ยังเสนอเมนูใหม่ออกมาเรื่อยๆ รวากับว่าจะกินให้ได้

“จ้้นแกงจืดใส่หน่อไม้ ต้ม ๆ ไปเดี๋ยวก็นิ่มกินได้เอง”

นี่เขากำลังรับมือกับอดีตพระเอกชื่อดังหรือแค่คนแก่หัวดีอ่ะกันแน่

ชายหนุ่มคิดพลางเหลือบไปมองผู้ชายตัวโตที่กำลังนั่งอยู่บนสตูลเคาน์เตอร์ครัว ใช้ปลายของผ้าขาวม้าเช็ดเหงื่อที่ชุ่มโชกใบหน้า

แต่ดวงหน้าคมก็ยังคงฉายแววดีอรันจนชวนนึกไปถึง...

“เหมือนตาเลย”

อ้อ เหมือนคุณตาที่เสียไปเมื่อสองปีก่อนปะ

“หมายถึงใคร”

คนหลุดปากสะดุ้งโหยง รีบหันกลับไปมองครัวสุดหุ้ที่ถอดแบบออกมาจากนิตยสารแต่งงาน ชักหัวน้ใจว่าอาจจะทำให้นายจ้างไม่พอใจตั้งแต่การทำงานวันแรก

“ดูแก่ขนาดนั้นเชียว”

“เอ่อ...”

“เฮ้อ อาก้ออายุไม่น้อยแล้ว มันก็จะเหี่ยว ๆ หน่อยนะนะ”

คนลนรีบหันกลับมาทันที เพราะหมายจะแก้คำ แต่ต้องเบิกตากว้าง เพราะ...

“มันก็ตามอายุของมัน”

อาฟรอสกำลังดึงขอบกางเกงเพื่อก้มลงมองสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใน!!!

“อาฟรอสทำอะไรครับ!” เพ้นท์ถามเสียงหลง มองคนที่เงยหน้าขึ้นมาสบตา แล้วบอกเต็มปากเต็มคำ

“ก็เราว่าหน่อไม้ของอาแก่ อาก้อเลยเช็คสภาพของมันหน่อย”

“ผมไม่ได้หมายถึง...คือไม่ได้หมายถึง...นี่! ผมพูดถึงนี่ต่างหาก หน่อไม้นี้ ไม่ใช่หน่อไม้นั้น!!!”

กุลิมไปได้ยังงี้ว่านี่คืออาแท้ ๆ ที่เลี้ยงดูไ้อ์เพลิงมากับมือ!

เพ้นท์ถึงคราวปากคอสั้น ได้แต่พูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ แบบคนคิดอะไรไม่ออก แล้วก็ถลาไปคว้าหน่อไม้แก่ขึ้นมาชูให้ดูทั้งที่หน้าแดงก่ำ อธิบายให้อีกคนฟังว่าเขาไม่ได้หมายถึงปีกาจูของอาเลยสักนิด

“ทีหลังก็พูดให้เคลียร์สิ”

อาฟรอสพยักหน้าหงิก ๆ ยอมปล่อยมือจากขอบกางเกง ยางยืด ทำเหมือนว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วยการเปลี่ยนเรื่อง หน้าตาเฉย

“แล้วตกลงจะทำชุปหน่อไม้ให้อากินไหม้”

“อาฟรอส ก็ผมบอกแล้วไงว่าหน่อไม้ของอาแก่จนกินไม่ได้!”

การพูดคุยที่ไม่เดินหน้าสักทีทำให้พื้นที่ตะโกลนออกมาเสียงดัง ลืมความอับอายที่มีคนยืนดูหนอนน้อยตรงหน้าไปเสียสิ้น แล้วก็จัดการเดินไปลากผู้ชายตัวโตเป็นตีกีให้ลุกจากเก้าอี้ ดันหลังให้ออกจากห้องครัวอย่างเดาได้ว่าชินปล่อยยให้ป่วนไปเรื่อย ๆ ซ้ำวกลางวันคงไม่ได้กินกันแล้วละ

“จะให้อาไปไหน นี่บ้านอานะ”

“อาจะไปไหนก็ไป เดี่ยวผมทำเสร็จแล้วผมเรียกเอง”

“เผด็จการ”

“เออ ผมเผด็จการ!”

ความเกรงใจที่มีแต่แรกเริ่มมันหายวับไปแล้ว เหลือเพียงความรู้สึกที่ว่ากำลังต่อกรกับคนแก่ดีอ้วนจนน่าปวดหัว สองมือจึงทิ้งผลกทั้งต้นคนเหวี่ยงท่วมให้ออกจากอาณาเขตครัว

“เออ อาอยากกิน...”

“พอ! ผมไม่ทำหน่อไม้ให้อากินหรอก!”

พื้นที่ดินเจ้าของบ้านมากปัญหาออกจากห้องครัวสำเร็จจนได้ แล้วก็กลับมายืนทำมือกับเคาน์เตอร์ครัว ใจจริงอยากจะเอามือมาขยำผมแรง ๆ เพราะพานึกไปถึงช่วงแรกที่เจอไอ้เพลิงเสียอย่างนั้น

รับมืออยากเหมือนกันเลย!

“กูจะไหวมั๊วะเนี่ย”

ตั้งแต่ที่เขาไหลหน้ามายังบ้านหลังนี้ สาบานได้ว่ายังไม่ได้นำนัตวเลยว่่าชื่ออะไร มาทำอะไร เพราะมัวแต่เถียงกันเรื่องหน่อไม้เจ้าปัญหา แถมตอนนี้เขายังต้องมาคิดไม่ตกว่าควรจะทำอะไรเป็นม้อกกลางวันให้อาของเพื่อนดี จากตอนแรกจะถามว่าอยากทานอะไรเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้ निकออกเลยว่่าถ้าถามออกไปคงเป็น...

สายตาเหลือบมองไปยังกองหน่อไม้แล้วถอนหายใจดังเฮือก

สิ่งทีเพราพนาทำจึงเป็นการเดินไปยังตู้เย็น ไม่คาดหวังว่่าตู้เย็นของผู้ชายทีเพ่งหย่าขาดจากภรรยาจะมีอะไรมากมายนัก แต่ก็ไม่คิดเหมือนกันว่่าจะเจออะไรแบบนี้

“นี่ตู้เย็นหรือตู้เหล้า”

เพ้นท์ตาโตขึ้นหน่อย เพราะตู้เย็นบ้านนี้มีทั้งเหล้า ทั้งเบียร์ ทั้งไวน์หลายชนิดอัดกันจนแน่น เหลือทีไม่มากนักให้ซิสอีกหลายชนิดทีขอเดว่่าทางนั้นเอามาเป็นกับแกลัมไวน์ พอเปิดช่องฟรีซก็เจอกับเนื้อวัวอีกหลายส่วน ทั้งทีโบน เสือร้องให้ สันนอก สันใน ทั้งแบบของไทยและเนื้อออสเตรเลีย

อิม ทั้งหมดมีแค่นี้แหละ

เนื้อ เหล้า ซีส

นี่มันตู้เย็นของผู้ชายกินเนื้อทีแดกเหล้าต่างข้าวหรือเปลว่าะทันใดนั้นคำพูดของเพื่อนก็ลอยเข้ามาในหัว

‘อาภูเพ่งหย่า’

เพ้นท์อ่อนวูบลงทันที ความสงสารวิ่งวาบเข้ามาในหัวใจ เพราะเขาฟังเรื่องของอาฟรอสมานาน แน่อนว่่ารวมทั้งชีวิตรักของทางนั้นด้วย

ไ้เปลืองว่่าอาฟรอสเคยผิดหวังกับความรักจนทำให้เลิกเป็น

ดารา แล้วนี่ยังหย่ากับภรรยาอีก ที่เขาได้เห็นอาฟรอสทำตัวรับมือ ยากแบบนี้ อาจจะเป็นเกราะป้องกันของทางนั้นที่ไม่อยากให้ คนนอกเห็นความเสียหายจากการต้องผิตหวังซ้ำ ๆ ก็ได้

ทันใดนั้น พันท์ก็จัดการรื้อข้าวของหลายอย่างที่เพิ่งซื้อออกมาวางเรียงเต็มเคาน์เตอร์ด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

ผมไม่รู้หรือกว่าอาใช้ชีวิตยังไง แต่...

“ตราบดีที่ผมทำงานกับอา ผมจะทำทุกอย่างให้อากลับมาเป็นปกติให้ได้!”

พันท์ขอเดาว่าอาการพูดไม่รู้เรื่องของอาฟรอสเกิดจากความเสียหาย ดังนั้น เขาจะช่วยเพื่อนสนิทเอาคุณอาสุดเท่ที่มันเล่าให้ฟัง กลับมาให้จงได้

หรือบางที...เขาอาจจะแค่เอาความเสียหายของอามาทับซ้อนกับความเสียหายของเขาอยู่ก็ได้

หลังจากนั้นพักใหญ่ ๆ

กลิ่นหอมของอาหารก็ลอยไปทั่วบ้าน เชิญชวนเจ้าของบ้าน ให้เดินมาหย่อนก้นนั่งบนเก้าอี้โต๊ะกินข้าวอย่างที่ไม่ต้องเรียก ดวงตา คู่คมก็จับจ้องเพียงจานอาหารในมือของพันท์จนพ่อครัวคนเก่งชัก ประหม่า ก้มลงมองสิ่งที่อยู่บนจานอย่างไม่แน่ใจ

เขาอาจจะทำอาหารถูกปากไอ้เพลิง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะถูกปากอาของมันไปด้วยเสียหน่อย

ส่วนเมนูที่เขาเลือกในวันนี้...สเต็กแฮมเบิร์กพร้อมผักย่าง ราด ด้วยซอสมะเขือเทศสูตรพิเศษ เสิร์ฟพร้อมข้าวสวยร้อน ๆ

มันเป็นโชคของโชคที่บ้านหลังนี้ยังอุตส่าห์มีข้าวสารและหม้อ หุงข้าว

หลังจากแฟนท์เปิดตู้ในห้องครัว เขาพบว่าบ้านหลังนี้แทบไม่มีอะไรเลยนอกจากเครื่องครัว แม้แต่เครื่องปรุงพื้นฐานที่ทุกบ้านควรจะมีก็ไม่มี เจอแค่ซองซอสมะเขือเทศไม่กี่ซองกับซอสบาร์บีคิวสำเร็จรูปเท่านั้น ดีแค่ไหนแล้วที่เขาเผื่อเอาไว้ก่อนถึงซื้อมาทั้งไซ้ เนื้อหมู หัวหอม กระเทียม แครอท น้ำมัน น้ำตาล น้ำปลา ในไซ้ชิ้นขนาดเล็ก ส่วนผักอื่นที่ซื้อติดมาด้วยอย่างพริกกระเทียม กวางตุ้งก็เก็บเข้าตู้เย็นไปก่อน

แฟนท์ยั้งนึกภาพออกเลยว่าอาไอ้เพลิงต้องใช้ชีวิตอย่างไร ไอ้เพลิงซัวร์

ยังงั้นนะเหอ ก็ทำกินเองไม่เป็นยังงั้นละ!

“เอ่อ ผมไม่แน่ใจว่าจะถูกปากอาหรือเปล่า นี่ครับ” ชายหนุ่มล่ำเสียดอาหารวางตรงหน้า ปากก็อธิบายไปด้วย

“ผมคิดว่าอาน่าจะชอบทานเนื้อสัตว์ แต่ในบ้านไม่มีเครื่องปรุงรสเลย ผมเลยทำเมนูนี้ อ้อ แล้วผมก็ใช้เนื้อวัวในตู้เย็นมาสับผสมกับเนื้อหมูที่ซื้อมา เนื้ออาจะหยาบไปหน่อยนะครับ ผมสับด้วยมือ ไม่รู้ว่าเครื่องปั่นอันไหนใช้ได้”

คนพูดบอกด้วยใจดีดุ่ม ๆ ต่อม ๆ แต่คนฟังไม่ตอบคำ แคร์รับซ้อนส้อมไปหันเนื้อแฮมเบิร์กร้อน ๆ จนน้ำเนื้อทะลักออกมา จากนั้นก็ใช้ส้อมจิ้มเข้าปาก

แฟนท์มองหน้าอาหนุ่มอย่างลุ่นแสบลุ่น คาดหวังจะได้เห็นปฏิกิริยาของอีกฝ่ายสักนิดก็ยังดี อาพรอสยังคงจิ้มเนื้อเข้าปาก แต่คราวนี้ตักข้าวตามไปด้วย สลับไปแบบนี้เรื่อย ๆ และยังคงไม่พูดอะไรสักคำ

หน้าตาแบบนี้ร่อยหรือไม่ร่อยอะ

เขาไม่มั่นใจจริง ๆ

“เติมข้าวให้อาหน้อย”

กระทั่งข้าวสวยพูน ๆ งานหมดลง แฟนก็ยังไม่แน่ใจ ได้แต่เดินไปตักข้าวให้แต่โดยดี

“ถูกปากมั๊ยครับอา”

เขาถามอย่างไม่แน่ใจ แต่อาพรอสถามกลับ

“เนื่อนี้มีอีกมั๊ย” อาหนุ่มเอาส้อมจิ้ม ๆ เนื้อชิ้นเล็กที่เหลือใน

จาน

“ครับ มีอีกสองชิ้น”

“งั้นอาขอ แล้วขอข้าวอีกจานด้วยนะ”

ขอเบิ้ลแบบนี้แปลว่าอร่อยละมั๊ย

หากหน้าตาของอีกฝ่ายทำให้เดาไม่ถูกจริง ๆ

จากนั้นแฟนก็ต้องมายืนไว้อาศัยให้แก่ตัวเอง เพราะเขาทำเพื่ออาพรอสเติมก็จริง แต่ในจำนวนสามชิ้น มันมีมือกลางวันของเขา รวมอยู่ด้วย ก็ไม่รู้หรือว่ากินจุแค่ไหน แต่แฟนที่มั่นใจจะว่าหนึ่งชิ้นของเขามันใหญ่พอให้ผู้ใหญ่กินพร้อมข้าวสวยจานโตแล้ว อิ่มดี จนย้าไนใจว่าอาพรอสกินจุ

ช่างเหอะ แค่มิ่กินข้าวสักมื่อไม่เห็นเป็นไร

“นี่ครับอา” ชายหนุ่มวางจานลงตรงหน้า “งั้นผมกลับไปจัดการในครัวก่อนนะครับ”

เขาเตรียมผละเข้าครัวแล้ว แต่...

หมีบ!

ฝ่ามืออุ่น ๆ สัมผัสเข้าที่ต้นแขนจนแอบสะดุ้ง หันกลับไปมองคนรั้งเอาไว้

“นั่งสิ”

แฟนที่มองเข้าไปในดวงตาคู่คม พยายามอ่านอารมณ์ในนั้น

แต่นอกจากความเอาแต่ใจที่เป็นเอกลักษณ์ของคนบ้านนี้ เขาไม่รู้จักจริงๆ ว่าอากาศอะไรอยู่ จนรีบทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างกัน สมองวิ่งเร็วจี๋ คิดว่าคงถึงเวลาแนะนำตัวได้แล้ว แต่...

“เฮ้ย กินลี มีเยอะเยอะ ไม่ต้องเกรงใจ”

อาฟรอสเลื่อนงานข้าวไปใหม่ที่เพ้นท์ส่งให้มาตรงหน้า ตามมาด้วยสติกแฮมเบิร์กอีกหนึ่งชิ้น ตักขอสราดให้ และ...ผักย่างอีกเต็มจาน

ท่าทางที่เพ้นท์มองตาปริบๆ เพราะได้ข่าวว่านั่น...กูทำ

อาฟรอสพูดเหมือนทำเองเลยเนอะ ว่าแต่...

“อาครับ ผัก...”

เขาว่าเขาเจอคนไม่กินผักหนึ่งอัตรา

“กินลี อร่อยดี”

ทว่าคำทักท้วงถึงกองผักในงานข้าวก็กลืนหายเข้าไปในท้อง เพราะทันใดนั้น อาฟรอสก็ยิ้มกว้าง ซึ่งนั่นไม่ได้หยุดเพ้นท์ในการประท้วงได้ เขายังไม่เห็นความหล่อของอาระดับพูดอะไรก็เอออออย่างให้อัเปลิงบอกสถินิด แต่สิ่งที่ทำให้หุบปากแล้วตักข้าวเข้าปากคือ... น่าจะเป็นเพราะคำชม

อร่อยดี

คำไม่กี่คำที่ทำให้เพ้นท์ยิ้มกว้างจนตาหยี

เขาชอบเวลามีคนกินอาหารที่เขาทำแล้วบอกว่าอร่อย มันทำให้หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

เมื่อก่อนก็มีคนชอบมาฝากห้องที่บ้านแล้วชมบ่อยๆ แต่เดี๋ยวนี้...

เพราะพนาหน้าสลดลง จากที่ตักข้าวเข้าปากเคี้ยวดูๆ ก็เคี้ยวช้าลง แล้วก็นึกขึ้นได้

สเด็กแฮมเบิร์กก็เคยเป็นของชอบของพีก็สนี่นา
ท่าทางที่ตกอยู่ในสายตาของเจ้าของบ้านหนุ่มตลอดเวลา
ขณะที่ดวงตาคู่คมฉายแววครุ่นคิด

“ฮ่า อิมดีจัง”

“อาครับ กินเสร็จแล้วอย่าเพิ่งนอน เดียวก็ท้องอืดหรือก”

“จู้จี้ละ”

แฟนท์ขอย้ำอีกทีว่านี่เธอผู้ชายที่ไอ้เพลิงบอกว่าเป็นที่สุด
สำหรับมัน สิ่งที่เขาเห็นมีแค่คนขี้เกียจที่กินแล้วนอนซด ๆ

หลังจากอาหารกลางวันทั้งหมดเกลี้ยงด้วยฝีมือของผู้ชายตัว
โต แฟนท์ก็ยกงานชามไปล้างพร้อมกับพวกเครื่องครัว พอกลับออก
มาที่ห้องนั่งเล่นอีกทีก็เจอกับอาพรอสที่กำลังนอนกิ้งอยู่บนโซฟา
ไม่เห็นมาดหนุ่มหล่อที่เพื่อนโฆษณา เท่านั้นไม่พอ เมื่อกี้ยังเห็นล้าง
มือเข้าไปในกางเกงเขาโชหน้าตาเฉย

หากคิดอีกทีก็ดีเหมือนกัน เพราะชายหนุ่มพบว่าเขาไม่เกร็ง
เวลาอยู่กับคนคนนี้

อารมณ์เหมือนมาดูแลญาติผู้ใหญ่ที่เพิ่งเคยเจอหน้ากันครั้ง
แรกมากกว่า

“ผมเปล่าจู้จี้สักหน่อย”

“แล้วเราเป็นใครนะ เข้าบ้านนี้มาได้ยังไง เป็นโจรหรือเปล่า”

“เฮ้ะ!”

เพราะพนาภังสงสัยละนะว่าทำไมอีกฝ่ายไม่ถามชื่อเขาสักที แต่
เพราะคิดเอาเองว่าไอ้เพลิงคงบอกเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น พอมา
เจอคำถามว่าเป็นโจรหรือเปล่า เจ้าตัวอยากจะสวนไปเหลือเกินว่า
ถ้าเป็นโจรจริงปานนี้ก็ยกเค้าหมดบ้านแล้ว!

“นี่ผมมาตั้งนาน อาเพิ่งจะถามเหอครับ” เฟ้นท์ว่าอย่างนี้ก็
ปวดหัวหน่อยๆ

“อ้าว แล้วทำไมไม่แนะนำตัว” อะไรคือการทำหน้าเหมือนว่า
เขาเป็นคนผิด

“ก็อ่าไม่ถาม”

“เรื่องแบบนี้ต้องถามด้วยเหอ”

พออาฟรอสย์ย้อนมา เฟ้นท์ก็อดจะสวนกลับไม่ได้

“มันเป็นอย่างแรกที่ต้องถาม! อาคิดว่าผมเป็นนางฟ้าแม่
ทูนหัวที่ปิ้งแวนมาทำอาหารให้อากินเหอไง”

“อ้าว อาก็นึกว่าเป็นผีบ้านผีเรือนมาตลอดเลยนะ ตกลงเป็น
นางฟ้าแม่ทูนหัวเหอ นางฟ้าแม่ทูนหัวที่เป็นผู้ชายซะด้วย ว้าว!”

กุปวดหัว

นี่เขานึกว่ากำลังเถียงกับเด็กสามขวบ!

ความคิดที่ทำให้คิดหัวคิ้วเบาๆ แต่พอมองหน้าผู้ชายอีกคน
ดีๆ มองเข้าไปในดวงตา ใช้ประสบการณ์สามปีที่อยู่กับหลานชาย
ของผู้ชายคนนี้ เฟ้นท์ก็เริ่มเข้าใจขึ้นมารางๆ

ตาพราววิบวับอย่างขบขันใจสัสๆ

โอเค เขาโดนแกล้ง

ไอ้เพลิงชอบแกล้งด้วยการพูดเรื่องอย่างว่า ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่
ประสา ส่วนผู้ชายคนนี้ก็กำลังแกล้งทำตัวเป็นเด็กสามขวบ แต่คิด
เหอว่าจะแกล้งเขาได้

“งั้นอากรู้ไว้นะครีบบว่านางฟ้าแม่ทูนหัวคนนี้เป็นผู้ชาย ชื่อ
เฟ้นท์ อายุยี่สิบ จะมาเสกอาหารให้อาตลอดเดือนนี้”

“พูดเต็มปากเต็มคำว่าเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวแบบนี้เป็นพวก
หลอกหลวงแน่ อ่าไม่ใช่เด็กกะ เห็นทีต้องแฉตำรวจ”

ถามจริงนี่ใครปัญญาอ่อนกว่ากัน!

เมื่อก็อาฟรอสยังทำหน้าที่ต้นเต็นเหมือนเด็ก ๆ แต่มาตอนนี้ทำหน้าที่กลางแคลงใจ แถมยังดึงโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจะโทร.หาตำรวจจริง ๆ จนกัดฟันว่าเสียงเบา

“ผมยอมแพ้”

“เป็นพวกหลอกหลวงจริงด้วย เห็นคนแก่อยู่บ้านคนเดียวแล้วมาหลอกกันแบบนี้ไม่ดีนะ”

“อาฟรอส!”

พื้นที่ไม่รู้จริง ๆ ว่าควรจะทำยังไงกับสถานการณ์แบบนี้ดี รับมือไอ้เพลิงมาสามปี แต่พอเจอระดับ ‘คนเลี้ยงไอ้เพลิง’ เข้าไปนี่ถึงกับเจ็บพูดไม่ออก จะให้ตัดมุกก็ไม่รู้จะทำยังไง จะให้เล่นตลกก็กลัวอีกฝ่ายคิดเป็นจริงเป็นจัง สุดท้ายก็กัดปาก ค้อนตาคั่ว

“รู้ชื่ออาดด้วย นี่ถึงขั้นไปสืบประวัติมาเลยหรือ ทำงานเป็นขบวนการหรือเปล่า”

“...”

คนอยากเถียงก็เถียงไม่ออก มองหน้าคนที่ยึดเยียดให้เขาเป็นพวกليبแปดมงกุฎอย่างไม่รู้จะทำยังไงดี

“อย่ามองแบบนั้น อากแล้วแล้ว”

เขามองผู้ชายตัวโตที่ทำท่าห่อไหล่ ดวงตาฉายแววหวาดกลัว จนเกือบจะเชื่อจริง ๆ ถ้าไม่ดันนี่ก็ออกว่าคนคนนี้เป็นพระเอกเก่า

“ผมไปเซ็ดจานต่อนะครับ”

พื้นที่ขอยกธงขาว ถอยทัพไปตั้งหลัก

“ไม่เถียงต่อแล้วหรือ”

“ก็อาบอกเองว่าสายตาผมมันน่ากลัว” คนพูดแผลงว่าอย่างงอน ๆ

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

พอทำท่าจะหนีไปตั้งหลักจริง ๆ คนห่อไหล่ก็กลับมายึดตัวตรง หัวเราะเต็มเสียง แล้วยังเสริมอีกว่า...

“แฟนเป็นคนตลกนะ”

ตรงไหนวะ! ภูเป็นคนตลกตรงไหน! ไม่มีสักตรงเหอะ!

ถ้าจะมีอะไรดีในสถานการณ์นี้คงเป็นอาฟรอสที่ว่าเสียงก๊อ้ว หัวเราะ เลิกมองเขาเหมือนเป็นพวกหลอกดวงคนแก่สักที แล้วสาธยายในสิ่งที่ถามเองเมื่อครู่

“โอเค ๆ เราเป็นเพื่อนของเพลิงชื่อแฟน ชื่อจริงชื่อเพราพนา เลयरหัสติดกับเพลิง เรียนนิเทศฯ เอกวิทยุและโทรทัศน์เหมือนกัน รู้จักกันตั้งแต่วันแรกที่รายงานตัว เพื่อนสนิทในกลุ่มมีด้วยกันสามคน และตลอดหนึ่งเดือนนี้แฟนจะมาทำกับข้าวให้อากิน ถูกต้องมั๊ย”

ก็รู้นี่หว่า

“ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้น อากี่รู้แค่เท่าที่เพลิงบอก แต่อาจยังไม่รู้เลยว่าทำไมเด็กปีสามถึงยอมมาทำงานพิเศษกับอา แทนที่จะเอาเวลาไปเที่ยวเล่น อ้อ แล้วไม่รู้ด้วยว่าฝีมือดีแค่ไหน ทำอาหารบ่อยหรือ”

อาฟรอสมีการดักคอ แล้วถามมาอีกหลายคำถามที่ทำให้คนฟังตอบกลับแต่โดยดี อ้อ แบบเคื่อง ๆ ด้วย

เขาไม่ลืมที่ถูกแกลังก่อนหน้านี้หรอกนะ

“เมื่อก่อนบ่อยครับ เพราะผมเป็นคนทำกับข้าวให้คนทั้งบ้าน พ่อแม่ผมเขาทำงานกันทั้งคู่ แล้วผมมีน้องชายน้องสาวฝาแฝด ผมเลยต้องหัดมาตั้งแต่เด็ก”

“เมื่อก่อน?”

“ครับ ก่อนหน้าที่น้องผมจะขึ้นม.ปลายนะ เมื่อก่อนน้อง ๆ จะมาช่วยผมทำ แต่เดี๋ยวนี้เก่งพอเลยผลัดเวรกันทำ แล้วเพราะตาผมไม่ค่อยแข็งแรง ทานพวกอาหารที่ซื้อตามตลาดไม่ได้ ผมเลยต้องคอยทำอาหารอ่อน ๆ ทานง่าย ๆ ให้ทุกวัน แต่ตาเสียไปเมื่อสองปีก่อน เดี๋ยวนี้อาหารทุกวันนี้ไม่ได้ทำอาหารทุกวันแล้ว ส่วนฝีมือดีมัย้อาทานแล้วคิดว่ายังไงละครับ”

เขาไม่รู้หรือว่ามีฝีมือมัย้อ แต่ก็เลี้ยงน้องฝาแฝดจนอยู่ม.ห้ากันแล้ว

“แล้วเหตุผลที่มาทำล่ะ”

คราวนี้พันธ์เปลอเม้มปากเข้าหากัน

“เอน่า บอกให้อาสบายใจหน่อย อาเพิ่งหย่านะ ช่วงนี้เลยไม่อยากไว้ใจใครง่าย ๆ” อีกครั้งที่พันธ์อ่อนนุบลลงทันที แม่จะฟังจากเพื่อนมาแล้วหนึ่งรอบ แต่พอมาฟังชัด ๆ ว่าความรักทำให้อาพรอสไม่อยากไว้ใจใคร เขาก็เกิดเศร้าขึ้นมา คำตอบที่ควรจะรู้ได้ในกลุ่มเพื่อนสนิทก็หลุดออกมาจนได้

“ผมอยากได้เงินครับ ผม...ผมอยากซื้อของขวัญวันเกิดให้คนที่ผม...แอบชอบ”

“ชอบมากขนาดเอาเวลาทั้งเดือนมาทิ้งกับคนแก่เลยหรอ” อาพรอสหันมาสบตา และสายตาคู่ นั้นละมั้งที่ทำให้เปลอหลุดปากออกไป

“ครับ ชอบ...ชอบมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว”

พันธ์บอกจนได้ แล้วรีบอธิบายต่ออย่างร้อนรน

“ถ้าผมรู้ก่อนว่าปีนี้เขาอยากได้อะไร ผมคงพยายามเก็บเงินตั้งแต่ก่อนหน้า แต่นี่ผมเพิ่งรู้เมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน ผมพลาดมาหลายปีแล้วครับ ให้ในสิ่งที่คิดว่าเขาจะชอบ แต่ก็ไม่ตรงใจเขาสักที

มาครั้งนี้ผมได้ยื่นเต็มสองหูว่าเขาอยากได้ ผมก็เลย...อยากให้”

คราวนี้อาพรอสไม่ถามอะไรต่อ จนคนตอบคำถามเริ่มเม้มปากเข้าหากันอีกครั้ง รู้สึกกดดันอย่างบอกไม่ถูก กระทั่ง...

“เย็นนี้อาอยากกินสตูเนื้อ”

“อะ!”

“ยังเด็กยังเล็กหุไม่ตีแล้วเหอ อาบอกว่าอยากกินสตูเนื้อไง”

ไอ้ได้ยินมัยก็ชดอยู่ แต่เปลี่ยนเรื่องแบบจับพล้นไปมัย แล้วสตูเนื้อเนี่ยนะ

“ผมไม่มีเครื่องทำสตู”

“ก็เนื้อในตู้เย็นไง”

คนพูดว่าต่ออย่างเอาแต่ใจ

“อาพรอส สตูเนื้อไม่ได้มีแค่เนื้อแล้วจะทำได้นะครับ ผมไม่มีมันฝรั่ง ไม่มีมะเขือเทศ ไม่มีน้ำสต็อก อย่างงั้นงี้เลยนะ บ้านอาไม่มีเกลือกกับพริกไทยด้วยซ้ำ!” พอครวก็โวยสิ ความเครียดปลิวหายออกไปจากใจ แทนที่ด้วยความขุ่นเคือง ยิ่งได้ยินคำต่อรองพรรคนี้

“งั้นอาอยากกินผัดเผ็ดหน่อไม้”

โวย! นี่ถ้าไม่ติดว่าเป็นผู้หลักผู้ใหญ่จะด่าให้!

“ผมบอกแล้วไงว่าหน่อไม้อา...”

“แก กินไม่ได้ อย่าอย่าได้มัย อาปวดใจนะเนี่ย อาอายุแค่ 38 หน่อไม้อาเหี่ยวนิดหน่อย แต่ก็ใช้งานได้ดีนะ”

“อาพรอส!”

นี่กูจะพ่นไฟได้อยู่แล้วนะ!

“โอเค ๆ เด็กสมัยนี้ดูจริง จะทำอะไรก็ทำมา เสร็จแล้วกลับเลยก็ได้ อ้อ แต่พุงนี้มากอนเที่ยงละ อาอยากกินสตูเนื้อ”

“อาพรอส! สตูเนื้อต้องใช้เวลาทำ แบบนี้ไม่ให้ผมมาตั้งแต่หก

โมงเช้าเลยล่ะ”

“อ้อ ถ้าจะมากก็เอาบุญแจไชเข้ามาล่ะ อาจยังไม่ตื่น”

พันธ์ุสาบานได้ว่าไฟลุกออกจากตาแล้ว ยิ่งมองหน้าผู้ชาย
เอาแต่ใจที่ยืนยันว่าจะกินเมนูที่สั่งแล้ว เขาเห็นภาพไอ้เพลิงเวลาโทร.
มางอแงว่าอยากกินหมู่นี้ได้เลย แต่อย่างเพื่อนเขามั่นนารักใจ ทำ
แล้วยังเหลือความเอ็นดู แต่ผู้ชายตัวโตเป็นตึกนี้ทำแล้วมันน่าหมั่นไส้
สุด ๆ ไปเลย

ดูลอยหน้าลอยตาสิ

“เดี๋ยวผมทำมาจากบ้านให้” เขาเลยกัดฟันบอก

“ดี แบบนี้ค่อยคุยกันง่ายหน่อย” แล้วดูพ่อเจ้าประคุณตอบสิ
ดูพอใจเสียเหลือเกิน จนอยากจะถามอีกครั้งว่าไหนวะ อติตหนุ่ม
หล่อที่สาว ๆ อยากได้จนมดลูกสั้น ลองมาเจออย่างเขาคงวิ่งหนีแทบ
ไม่ทันสิไม่ว่า

หากพันธ์ุจุกใจคิดสักนิด จะรู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลที่อาพรอส
เอ่ยออกมามีความหมายเดียว...จ้างอย่างเป็นทางการ

ทันทีที่เด็กน้อยชื่อเพราะอย่างเพราพนาก้าวออกจากบ้าน
ไป ผู้ใหญ่ตัวโตนามพัทธ์ธีระก็ลุกขึ้นมายึดเส้นยึดสาย ไบหน้าคม
ประดับด้วยรอยยิ้มนำมอง มือใหญ่ก็รั้งเสื้อที่สวมเอาไว้มาถอดออก
สองขาพาก้าวเดินขึ้นไปยังชั้นสอง แต่ก่อนจะλεύวเข้าไปในห้องน้ำ
โทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาเสียก่อน

คนกลาง

ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้พรอสยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม

ท่าทางจะมีคนโทร.ไปฟ้องแฮะ “ว่าไงเพลิง”

จากน้ำเสียงดีอ้อนที่พูดกับพันธ์ุเปลี่ยนเป็นอบอุนอ่อนโยน

ทันทีที่หลานชายโทร.มา แล้วก็ฟังเสียงหญิงหึงของเพราเพลิงที่ตั้ง
มาตามสาย

[เพื่อนเพลิงผ่านมัย]

คำถามที่พรอสหัวเราะพรีตออกมาทันที เดินต่อไปยังห้องน้ำ
แล้วมองเงาสะท้อนในกระจก

“เพื่อนเพลิงสายตาสั้นน่าดูเลยนะ”

[เพื่อนเพลิงสายตาทปตินะอา]

พรอสยังคงหัวเราะ ไม่อธิบายต่อว่าสายตาสั้นที่ว่าคืออะไร
ขณะมองเงาสะท้อนของตัวเอง

แม้ว่าชายหนุ่มจะอายุ 38 ปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้เหี่ยวอย่างที่คุย
เล่นกับเด็กอีกคน ร่างสูงใหญ่ยังคงพิตไม่ต่างจากหนุ่ม ๆ รุ่นยังดูดี
ไม่ต่างจากสิบปีก่อน เฉลอ ๆ จะดีกว่าด้วยซ้ำ ไบหน้าคมยังคงมีเสน่ห์
ที่ดึงดูดสาวแก่แม่มาลัยมาแล้วก่อนประเทศ ด้วยโครงหน้าแข็งแกร่ง
ดวงตาคมปลาดด้วยตาสองชั้นที่ลึกเข้ม ปลายหางตาเฉียงขึ้นรับกับ
คิ้วเข้ม จมูกเป็นสันตรง ล้อมกรอบด้วยเรือนผมสีเข้มที่ปล่อยตาม
ธรรมชาติ

ทั้งหมดทั้งมวลที่เด็กชื่อเพ้นท์ไม่สังเกตเห็นเสน่ห์เลยสักนิด

อย่างไรแต่จะชื่นชมรูปร่างหน้าตาเขาอย่างที่คุณอื่นทำ เด็กคน
นั้นไม่มองเขาในฐานะผู้ชายด้วยซ้ำ เหมือนมองญาติผู้ใหญ่แสน
เอาแต่ใจมากกว่า

“แต่อาไม่ได้บอกว่าไม่ดี”

ตอนแรกที่หลานชายโทร.มาขอให้เพื่อนมาทำงานด้วย เขา
ยังไม่มีอารมณ์จะจ้างใคร การที่ต้องติดแหงกกับอดีตภรรยาที่ไม่เคย
รัก ทำให้ชีวิตเขาอุ่นววยพอแล้ว พอเซ็นใบหย่าได้ พรอสจึงทำการ
ไล่คนเก่าทิ้งทั้งหมด เพราะเกลียดความอุ่นววย เกลียดที่อดีตเมีย

ยังคงยโสอดนม เขาอยากกลับมาใช้ชีวิตสงบสุขอีกครั้ง แต่มีคนงาน
จากบ้านของพี่ชายที่พี่สะใภ้ส่งมาช่วยทำความสะอาดอาทิตย์ละ
สองสามครั้งก็พอแล้ว

อีกประการคือพรอสเปอเรื่องขู้สาวเต็มทน

เขาอาจจะเคยเป็นอดีตเพลย์บอยที่ได้หมดทั้งชายทั้งหญิง จน
ส่งอิทธิพลไปถึงหลานทั้งสามคน แต่ในช่วงอายุนี้ ที่ผ่านความยุ่ง
ยากอย่างการแต่งงานมาแล้ว เขาไม่ยุ่งและต้องหรือยุ่งเกี่ยวกับ
เรื่องพวกนี้ไปอีกสักใหญ่ ๆ หรืออาจจะตลอดไป และมีเธอที่เขา
จะมองไม่เห็นเจตนาบาง ๆ ของเจ้าหลานรัก

เพลิงกลัวว่าหากเขาไม่มีใครแล้วจะคิดมาก จะเหงา จะว่าเหว
งานนี้เลยถึงขั้นส่งเพื่อนมาถึงหน้าประตูบ้าน แต่ไฉครั้นจะขัดใจ
หลานก็ไม่ไฉนเสีย

เขาเลี้ยงของเขาแบบนี้ ตามใจแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก

งานนี้ชายหนุ่มจึงบอกว่า ‘ขอดูก่อน’

การตอบรับแบบแบ่งรับแบ่งสู้ก็คือถ้าพรอสพบว่าเด็กคนนั้น
มีท่าทีกับเขาเกินกว่านายจ้าง ต่อให้ต้องขัดใจหลานครั้งแรกก็ต้องทำ
แต่ใครจะเชื่อล่ะว่าเด็กคนนั้นไม่เห็นเขาในสายตาด้วยซ้ำ แม่เจ้าตัว
จะจงใจทำตัวเป็นคนแก่เอาแต่ใจก็เถอะ

งานนี้ชายหนุ่มเลยขอเล่นต่ออีกนิดเพื่อดูนิสัยใจคออีกหน่อย

พื้นที่ดูเป็นเด็กตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่มีพิษภัย รับมือกับการเล่น
บ๊าบอของเขาได้ดี ค่อนข้างมีความอดทน นอกจากนั้น แววดายาม
ที่พูดถึงคนที่แอบชอบทำให้เขาใจอ่อนจนได้

ไฉนเสียตามใจหลานมันแสบกลับเข้ามาในตัวอีกครั้ง พอเห็น
เด็กมันพยายามมาก ๆ แล้วอดจะอยากช่วยไม่ได้ ก็ดีเสียอีก เขาไม่
ต้องรบกวนคนของพี่สะใภ้ แถมสัญญานี้ก็แค่เดือนเดียว พอเด็ก ๆ

เปิดเทอมก็หมดสติญาจ้ง ไม่เห็นมีอะไรที่ไม่ดี

[จ้งแปลว่าอาพรอสจะจ้งพื้นที่ไซม์ย!]

“อีม จ้งดีมัยน้ำ~”

เขาหัวเราะเสียงนุ่ม นึกภาพออกเลยว่าหลานรักต้องทำหน้าที่
อดอดอัน นี่ถ้าอยู่ใกล้ตัวคงเอาหัวมาถูไหล่แล้ว

[จ้งนะ จ้งเพื่อนเพลิงน้ำ~ นะครับอา เพื่อนเพลิงนิสัยดีนะ
มันต้องการเงินจริง ๆ อาช่วยมันหน่อยนะ แล้วถ้าามีเพื่อนเพลิง
ดูแล เเพลิงจะได้สบายใจด้วยไงว่าอาสบายดี น้ำ~ นะครับ]

“แล้วทำไมไม่มาดูแลตัวเอง หีม? ติดแฟนละสิเจ้าหลานรัก”

[โธ่ อาพรอส น้ำ~ นะครับ นะๆ]

พรอสฟังเสียงโฆษณาเพื่อนของหลานชายอีกพักใหญ่ๆ แล้ว
ว่าซ่าๆ

“ไปบอกเจ้าพายด้วยล่ะว่าไม่ต้องจ่ายค่าจ้งให้เพื่อนเรา”

[เอ๊ะ!]

นึกหน้าออกเลยว่าป่านนี้เพลิงอ้าปากหวอ นึกว่าเขาปฏิเสธ
ไปแล้ว

“เพราะอาจจะจ่ายค่าจ้งเพื่อนเราเอง บอกพี่ชายเรานะว่าเก็บ
เงินไว้เลี้ยงแฟนเถอะ แต่ค่าจ้งจ่ายเด็กคนนึงทำไมอาจจะจ่ายเอง
ไม่ได้”

[จ้งแปลว่าอาตกลง!]

เพลิงถามอย่างตื่นเต้นสุดขีด

ไซ้ พื้นที่ไม่มีอะไรที่ไม่ดี ที่สำคัญ...

พรอสหัวเราะอีกครั้ง แล้วว่าเต็มเสียง

“อาตกลงตั้งแต่กินแฮมเบิร์กคำแรกแล้วละ ฝีมือแบบนี้ไซ้จะ
หากันง่าย ๆ”

มันไม่ใช่แค่อ่อยธรรมดา ต้องบอกว่าเด็กคนนั้นฝีมือดีมาก
ต่างหาก

[เย้! รักอาพรอสที่สุดเลย!]

“แต่รักแฟนมากกว่า?”

[โธ่ อ่าอะ มันเปรียบเทียบกันไม่ได้]

พรอสฟังเสียงออกด้อนของหลานชายอย่างนึกเอ็นดู โดยที่
เขาไม่คิดเลยว่าการยอมตามใจหลานในครั้งนี้จะทำให้เขาเจอคนที่
น่าเอ็นดูมากยิ่งขึ้นกว่าเจ้าหลานรัก

เวลาหนึ่งเดือน...เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ตอนที่ 2

นายกำนันของอาฟรอส

แม่พรอพนาบอกว่าใครจะบ้ามาทำกับข้าวให้ตั้งแต่หกโมงเช้า แต่คนไม่เอยอกบ้ำก็มาถึงตอนเจ็ดโมงเช้าอยู่ดี ตอนนีช่ายหนุ่มจึงกำลังลำเลียงถุงพลาสติกหลายใบลงจากรถแท็กซี่ บรรดาข้าวของที่ประกอบไปด้วยเครื่องปรุงพื้นฐานที่ทุกบ้านควรมีอย่างน้ำตาล น้ำปลา ซีอิ้ว เกลือ ผงชูรส พริกไทย น้ำมัน ไนโซซ์ขนาดครัวเรือน เพราะเสียค่ารถทั้งที เจ้าตัวเลยเอาให้คุ้ม

นอกจากนั้นยังมีเนื้อหมู เนื้อไก่ ผักสดอีกหลายชนิดจนเรียกได้ว่าพะรุงพะรัง

“ไม่ลืมอะไรนะน้อง”

“ไม่ลืมครับพี่ ขอขอบคุณมาก”

หนุ่มหล่อส่งยิ้มให้คนขับที่ช่วยลงมารับข้าวของไปวางหน้าบ้าน กวาดสายตามองไปทั่วคันรถแล้วไม่พบถุงพลาสติกใบใดเหลืออยู่ มีเพียงหม้อใบกลางที่คลุมด้วยถุงพลาสติกในมือเขาแคใบเดียว แต่...หนักเอาเรื่อง

เมนูที่คนเอาแต่ใจเรียกร้องมาไงล่ะ

แม้ว่าแฟนที่จะได้เลิกงานวันแรกไว้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่มันไม่ได้หมายความว่าหมดเวลาทำงาน เพราะนายจ้างเขามอบภารกิจเอาไว้มากมายให้ แฟนที่จึงต้องไปเดินซูเปอร์มาร์เกตอีกหนึ่งรอบ ต่อด้วยตลาดสด จนพวกน้อง ๆ ยังถามเลยว่าบ้านเราจะมีญาติมากินเลี้ยงหรือ ทำไมซื้อของมาเยอะแยะ จากนั้นก็เริ่มต้นทำสิ่งที่ได้รับคำสั่งมา... ต้มสตู่ไป

ใจจริงแฟนก็อยากจะซื้อก้อนสตู่ที่ขายตามซูเปอร์มาร์เกตมาโยนลงหม้อ เคี้ยวพร้อมผักกับเนื้อวัวจริง ๆ แต่มันดูถูกตัวเองไปหน่อย ยิ่งได้ยินอาพรอสชมว่าอร่อย ไฟเลยลุกฟឹบ จัดการตุ๋นเนื้อน้องกับเอ็นวัวอยู่หลายชั่วโมง ต้มน้ำสต็อค แล้วเพราะมันเป็นอาหารที่ต้องใช้เวลา นาน ๆ เลยทำที เขาเลยจัดการต้มมันซะหม้อไซซีใหญ่สุดที่บ้านมีเพื่อแบ่งไว้ให้ครอบครัวทานด้วย

กว่าทุกอย่างจะเสร็จก็ตึกตื้น พอเข้ามาก็เลยรีบคว้าหม้อที่แบ่งไว้ คลุมพลาสติกกันกลิ่นฟุ้งในรถแท็กซี่ แล้วมาที่บ้านหลังนี้เพื่อ... เคี้ยวต่อ

ถ้าเขามีปัญหาซื้อเนื้อวากิวญี่ปุ่นก็อีกเรื่อง แต่นี่เนื้อวัวไทยที่รัฐสรรพคุณกันดีว่าเหนียวเคี้ยวยาก และด้วยความอยากให้อาพรอสได้ทานอาหารอร่อย ๆ แฟนก็เลยลงทุนขนาดนี้

เขาก็รู้ละนะว่าที่ได้อาหารนี้มาเพราะเพื่อนช่วย แถมเงินเดือนยังสูงจนปฏิเสธไม่ได้ แต่เพราะไม่ใช่คนโง่ เขาจึงรู้อีกเิงว่าที่ได้อาหารขนาดนี้ก็เพราะเพื่อนอีกนั่นแหละ จะให้หน้าด้านรับเงินแล้วทำชู้ ๆ ก็ไม่ใช่นิสัย ดังนั้น แฟนที่จึงใช้เวลาในการต้มเนื้อครุ่นคิดไปด้วย และตัดสินใจว่า...

นายกำนันล้นนายกำนัลวะ งานนี้จะไม่ทำให้เสียชื่อไอ้เพลิงที่

แนะนำมา!

หากตอนนี้เขากำลังมีปัญหา

“ทำไมของมันเยอะงี้หว่า”

ท่าทางจะจัดเต็มมากไปหน่อย ข้าวของที่ขนมาจึงไม่ใช่จำนวนที่ผู้ชายคนเดียวจะแบกเข้าไปรอบเดียวไหว แต่ในเมื่อเอามาเอง ชายหนุ่มก็ได้แต่รับชะตากรรม ขนทั้งหมดนั้นเข้าไปในบ้านหลังใหญ่อยู่สามรอบ แล้วก็พบว่าทั้งบ้าน...เงียบกริบ

อาพรอสคงยังไม่ตื่น

ในเมื่อทางนั้นบอกมาให้ใช้กุญแจเข้ามาได้ เพ้นท์ก็ถือว่าเป็นคำอนุญาต แต่เขาเองก็ไม่กล้าเดินเล่นไปทั่วบ้านของคนที่ไม่รู้จักเลยได้แต่หมกอยู่ในห้องครัว ตั้งไฟอ่อนเคี้ยวสตูดอ แล้วเก็บข้าวของให้เป็นระเบียบ พับถุงพลาสติกไว้เพื่อเป็นถุงขยะ จัดพื้นที่ในตู้เย็นจนใส่ของที่ซื้อมาได้จนครบ แล้วก็...นั่งแกร่ว

แม้จะหยิบโทรศัพท์มาเล่นเกมก็แล้ว เช็กไลน์ก็แล้ว หรือดูยูทูปก็แล้ว เจ้าของบ้านก็ยังไม่มาทีที่จะลงมาเสียที จนคนที่ตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งวุ่นวายบ้านคนอื่นเริ่มทนไม่ไหว

บ้านชั้นล่างคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

“ขออนุญาตนะครับ”

ไม่ลืมที่จะยกมือไหว้ขอหนึ่งที

เพ้นท์เริ่มสำรวจจากห้องนั่งเล่น เมื่อวานเขาก็คิดว่าที่นี่มีเฟอร์นิเจอร์น้อยๆ พอมีเวลาค่อยๆ ดู มันก็น้อยจริง ๆ ดูเหมือนจะมีแค่ชั้นหลัก ๆ อย่างโซฟา โทรทัศน์เครื่องใหญ่ติดผนัง ชั้นวางของติดผนัง (ที่ไม่ค่อยมีของ) พรมผืนใหญ่ ซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนบ้านตัวอย่างมากกว่าบ้านที่มีคนอยู่จริง ๆ

จากนั้นก็เดินผ่านห้องกินข้าวไปทะลุห้องซักกรีดที่มีเครื่อง

ชักผ้ากับตะกร้าผ้าที่ดูเหมือนยังไม่ได้ชัก แต่นอกนั้นก็ไม่มีอะไรให้สำรวจเพราะห้องหลายห้องปิดประตูเอาไว้ ชายหนุ่มเลยวนรอบบ้านหนึ่งรอบ ซินชมกับทิวไผ่สีเขียวสดที่แสนสบายตา แล้ววกกลับมาที่ห้องครัวอีกครั้ง

“ทนไม่ได้วะ”

พอหย่อนก้นลงนั่งได้ไม่กี่นาที เพ็นท์ก็ลุกขึ้นอีกจนได้ แล้วกลับไปห้องซักรีด จัดการแยกผ้าสีกับผ้าขาว แล้วโยนลงเครื่องมันซะเลย

เขามั่นพีคนโตที่ทำงานบ้านมาแล้วทุกอย่างนี้

ตากผ้าก็แล้ว ปรงสตูเน้อร่อยพร้อมทานชนิดเน้อนุ่มละลายในปากก็แล้ว เจ้าของบ้านก็ยังไม่ลงมาซักที จนชักไม่แน่ใจว่าตกลงอยู่บ้านหรือเปล่า

เบอร์ก็ไม่มี โทร.ถามไอ้เพลิงดีมัย

“ไม่ได้อีก ปานนี้ตื่นยังก็ไม่รู้”

พอก้มมองนาฬิกาที่สายหัวดิก เพราะยังไม่เที่ยง วันหยุดแบบนี้ไอ้เพลิงไม่ตื่นหรอก แล้วมันก็ไม่เคยอายชะละที่จะเล่าให้เขากับแอนเดรียฟังว่าพีสินธุ์เด็ดแค่ไหน ทำเอามันไม่มีแรงลูกในวันถัดมาซึ่งปิดเทอมแบบนี้...ซินโทร.ไปแล้วมันครางให้ฟังก็แย่นะสิ

อย่าคิดว่าไอ้เพลิงไม่กล้าเขยวนะ เชื้อเถอะว่าต่อให้มันปฏิบัติภารกิจการกับพีสินธุ์อยู่ มันก็กล้ารับสาย!

สุดท้ายคนที่บอกว่าจะไม่เฟนพ่านก็เลยยกมือไหว้ขอเจ้าที่เจ้าทางอีกที แล้วเดินขึ้นชั้นสอง

“อาฟรอสครับ อาอยู่บ้านมั๋ยครับ ผม...เอ่อ เพ็นท์มาแล้วนะครับ”

ร่างเปรี้ยวตะโกนบอก กวาดสายตามองไปรอบชั้นสองก็พบ

กับห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่อีกห้อง ตรงกลางห้องมีโต๊ะสนุกเกอร์ตัวใหญ่ตั้งเด่นเป็นสง่า และประตูหลายบาน บ้างเปิดบ้างปิด

“อาครับ อาอยู่บ้านมั๊ย”

เพ้นท์ล๊ะล้าลั้งอยู่ตรงบันไดอีกหลายนาทิตี แต่ก็ตัดสินใจไปชะโงกหน้าต่างในห้องที่บานประตูเปิดเอาไว้ ห้องแรกเป็นห้องน้ำ ห้องที่สองเป็นห้องเก็บของ กระทั่งห้องที่สามที่แง้มประตูเอาไว้ เขาก็พบห้องนอนสักที จนอดตำตัวเองไม่ได้ว่าไม่ทันสังเกตไอความเย็นของเครื่องปรับอากาศที่ลอยออกมาได้ยังไง

และก็เจอจนได้... ก้อนขยุ้ม ๆ บนเตียงนอนหลังใหญ่

โอเค อาอยู่บ้าน แคยังไม่ตื่น กลับไปเฝ้าครวได้แล้ว

เพ้นท์ก็อยากทำอย่างนั้นหรงกนะ แต่...หนาวฉิบหาย!

มันอดไม่ได้จริง ๆ ที่จะกวาดสายตามองหาแผงควบคุมอุณหภูมิ เดินไปดูด้วยความใคร่รู้ เพราะขนาดเขาเข้ามาไม่ถึงนาทียังสิ้น แล้วคนที่นอนอยู่ไม่หนาวได้ไงไหว นี่อาเล่นนอนคลุมถึงจมูกเหลือแค่ดวงตาที่ปิดสนิท

16 องศา

“บ้าไปแล้ว!”

เพราพนาอุทาน ถลิ่งตามองตัวเลขบนนั้นอย่างไม่อยากเชื่อสายตา เพราะต่อให้ชอบอากาศเย็นยังไง ตั้งไว้ขนาดนี้ไม่ป่วยก็บ้าแล้ว

ข้างนอกห้องมัน 29 องศาละ ต่างกันตั้ง 13 องศา จนมือมันไปเอง

ป๊ป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เพ้นท์กระหน่ำกดรีจอนมาอยู่ที่ 23 องศา

จริง ๆ ตัวเลขนี้ยังคิดว่าต่ำไปเลย แต่ติดว่ายังเกรงใจเจ้าของ

บ้าน ขึ้นเป็นญาติกันจริง ๆ นี่ป็นไม่ยั้งแล้ว

“อ้อ” เสียงกตไม่ยั้งก็ไปปลุกเจ้าของบ้านที่ส่งเสียงงมำ ขยับหัวนิดหน่อย แล้วผ่านวมก็เลื่อนลงมาที่ปลายคางจนเห็นดวงตาคู่คมที่หรีปรีอสู้แสง

“เพิ่นท์หรือ”

“ครีบอา ขอโทษนะครีบที่ปลุก จันผมลงไปข้างล่างนะ” เพราะพนาว่าเสียงเบา แล้วทำท่าจะหมุนตัวออกจากห้อง แต่...

“ปรับแอร์กลับให้อาด้วย”

คนเพิ่นต์บอกรโชนแหบต่า แต่น้ำเสียงนี้เอาแต่ใจกันเห็น ๆ เลย

“นี่ก็ 23 แล้วครีบ ต่ำกว่านี้เดียวแข็งตาย”

“อาชอบเย็น ๆ ปรับกลับให้อาด้วย” คนสั่งว่าแล้วก็พลิกตัวนอนต่อ แต่คนเพิ่นท์งมวดคิ้วฉับ

เพิ่นท์ก็รู้หรือกว่าไม่ใช่เรื่อง รู้หรือกว่าเพิ่นท์รู้จักกัน แต่ด้วยนิสัยของพีคนโต ดูแลมาแล้วทั้งเพื่อนเอาแต่ใจ ทั้งคุณตาแสนดีอ ทั้งน้อง ๆ ตอนวัยกำลังซน แล้วนี่เป็นอาของไอ้เพลิง จนเปลอเหมารวมว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ด้วยอีกคน มันก็เลยอดไม่ได้ที่จะหาวิธีจัดการ

ใช้ เขาเป็นห่วง แต่ก็หมั่นได้พวกดื้อแบบนี้ด้วย

“ปรับสิ” คุณอาที่เคารพรักของไอ้เพลิงยังสั่งเสียงงัวเงีย

“ก็ได้ครีบ”

เพิ่นท์ปรับอุณหภูมิกลับระดับเดิม แต่จากที่จะเดินกลับไปชั้นล่าง ชายหนุ่มก็วกมายังข้างเตียง มองก่อนผ่านวมขนาดใหญ่ที่ส่งเสียงอย่างพอใจ แล้ว...ยิ้ม

พรีบ!

“อ้ออออออ”

จากนั้นก็กระซอกผ่านววมทั้งผืนออกจากร่างสูง ดิ่งทีเดียวหล่นมากองกับพื้นห้อง ปล่อยให้คนชอบหนาวในชุดนอนขดตัวเป็นก้อนกลม สองมือยกขึ้นกอดอก ปรี๊ดตามามองด้วยสีหน้าหงุดหงิด จนเพิ่นที่ยิ้มหวาน

“เห็นว่าอาชอบเย็น ๆ ก็เลยคิดว่าผ้าห่มคงไม่มีประโยชน์ ผมเอาลงไปซักให้ นะครับ”

“เอาผ้าห่มเอาคืนมา”

ในใจก็แอบกลัวสีหน้าแบบนี้ แต่เพราะความเป็นห่วงมีมากกว่าก็เลยสายหน้า

ตอนนี้ไม่ป่วย แต่นอนแบบนี้ทุกวันมันต้องป่วยจนได้ละน่า พอส่งสอนคนดี้อเรียบร้อยแล้วก็ก้มลงไปรวบผ้าววมมาขยำเป็นก้อนกลม กอดเอาไว้ จนไม่ทันเห็นว่าคนงัวเงียขมวดคิ้วจับ แต่ปาก...กระตุกขึ้น

“ได้ เอาผ้าห่มเอาไปก็ได้” เพิ่นก็เกือบยิ้มกับชัยชนะในการปราบคนดี้อ แต่...

หัมบ!

“เฮ้ย!!!”

งานนี้ร้องเสียงดังลั่น เพราะอาฟรอสแดงตัวขึ้นมา คราวซ้อมือแล้วกระซอก จนคนที่ตั้งตัวไม่ทันถลาเข้าไปตามแรงดิ่ง ปล่อยให้ผ้าววม ทั้งตัวเองหล่นไปเข้าในอ้อมกอดที่รอรับอยู่ก่อนแล้ว ปากร้องเสียงดัง เงยหน้าหมายจะประท้วง

“คิดจะเล่นกับอานะเร็วไปร้อยปี”

หากต้องเจอกับรอยยิ้มเหนือกว่าของอาฟรอส!

ผู้ชายที่กอดทั้งตัวเขาทั้งผ้าววมจนแนบแน่น!

“อาฟรอส ปล่อยผม ปล่อยนะ”

ตอนแรกเพ้นท์ก็ตกใจหรอก แต่ที่ร้องไวยวายจนไม่สนมารยาทไม่ใช่เพราะเขินอายแทบบ้าที่ได้สบตากับอดีตพระเอกดัง แต่เพราะอดีตดาราที่ว่ากำลังรัดตัวเขาแน่นด้วยท่อนแขนยังกับคีมเหล็ก อีกทั้งผ่านวมที่กะจะใช้จัดการอาพรอสกลับพันรอบตัวเขา ปิดหน้าจนแทบหายใจไม่ออก

งานนี้ไม่ได้เขิน บอกได้เลยว่าร้องเอาชีวิตรอด

“ไม่ปล่อย อากำลังลงโทษเด็กที่ร้อ่านจะสั่งสอนอา” เขารู้สึกว่าอาพรอสพูดอยู่ห่างหูนิดเดียว แต่เพ้นท์ไม่สนใจ ไม่ได้รู้สึกว่เสียงนุ่มทุ้มน่าฟัง นอกจากพยายามตะเกียกตะกายให้พ้นจากผ่านวมมรณะ แต่ใครจะรู้ล่ะว่าอาพรอสแรงเยอะขนาดนี้

“ผมเปล่านะ อานั่นแหละ นอนแบบนี้อยากให้เห็นหัวกินหรือไง”

“หัวดจะกินหรือไม่ก็เรื่องของอา”

“ไม่ใช่เรื่องของผม แต่ผมเป็นห่วง! ปล่อยนะอาพรอส ผมหายใจไม่ออก!”

ไม่รู้เพราะกลัวเป็นฆาตกรฆ่าคนหรือเปล่า อาพรอสถึงยอมดึงผ่านวมให้พ้นใบหน้า จนเพ้นท์ได้เห็นสีหน้าแปลกใจ กับฟังคำถามที่ไม่รู้จะถามไปทำไม

“ห่วงทำไมกับแค่คนเพ็งเจอกัน”

คนหน้าแดงจัด (เพราะออกแรงสู้) ก็ได้กลับเสียงดัง

“ก็อาเป็นอาของไอ้เพลิง ผมเรียกอาว่าอา ก็ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ผมเคารพเหมือนกัน ผมก็ห่วงสิ” ถ้าเขาไม่ใช่คนช่างดูแล ป่านนี้ไม่มีทางคอยวิ่งไปทำอะไรให้ไอ้เพลิงกินเพราะกลัวมันขาดสารอาหารตายหรอก

ว่าแล้วก็ถลึงตามองอีกที เพราะรัดจนหายใจไม่ออกแล้วเนี่ย

“เหมารวบงั้นเลย” อาฟรอสเล็กคิ้ว

“ก็งั้นแหละ”

แฟนก็ยังคงดี้นขลุ่ยขลุ่ยเพื่ออิสรภาพ แต่อาฟรอสก็ยังไม่ยอม
จะกอดอยู่แบบนั้น มีเพียงดวงตาสองคู่ที่สู้กันไม่ถอย ความเจ็บ
ปกคลุมหัวใจหนึ่ง แล้วอาฟรอสก็ยอมคลายอ้อมกอดออก

แต่มันแค่คลาย ไม่ได้ปล่อย

“เอาชะเอาตื่นเต็มตาเลย”

อาฟรอสยิ้ม แบบที่คนฟังได้กลับทันควัน

“อา ก็ควรจะตื่นได้แล้ว เทียงแล้วมั้งเนี่ย”

“จู้จี้เรา”

“ผมจะจู้จี้ก็เรื่องของผม”

“ก็แฟนที่เป็นเพื่อนของเพลิง อา ก็ถือว่าเป็นหลานอาเหมือน
กัน อา ก็เลยบอกด้วยความเป็นห่วงงั้น”

“...”

นี่รู้สึกไปเองมัยว่าประโยชน์มันคุ้ม ๆ

“นั่นคำพูดผม”

“จดลิขสิทธิ์หรือยัง”

แฟนกะพริบตาพริบ ๆ รู้สึกเหมือนถูกเอาคืนอย่างไรอย่าง
นั้นจนริมฝีปากเฝ้มเข้าหากันเรื่อย ๆ มองสีหน้าที่แสดงออกชัดเจน
ว่าเริ่มสนุก แล้วเขาก็ตันจุกใจคิดว่าเถียงไปก็ไม่มีความหมาย แล้วด้วยความ
ที่อยู่กับไอ้เพลิงมานาน มันมีวิธีที่ดีกว่า

“โอเค ผมขอโทษครับที่เข้ามายุ่งวุ่นวายกับการนอนของอา
ผมผิดเองที่ไปปรับแอร์โดยพลการ อาจะโกรธผมก็ไม่ผิด ก็ผมจู้จี้
เรื่องของอาจริง ๆ นี่นา” แฟนก็บอกด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด ทำให้คน
ฟังที่กำลังสนุกสนานกับการแกล้งเพื่อนหลานชะงัก ดวงตาฉายแวว

แปลกใจที่เขาไม่เที่ยงกลับ สองมือที่กดแน่นก็คลายออกโดยไม่รู้ตัว และนั่นก็ทำให้พื้นที่ไม่ล่งเลเลยที่จะกลิ้งไปอีกฝั่ง ลูกขึ้นยืนอย่างว่องไว

“อ้อ ผมไม่เจต ถ้าอาอยากใช้ก็ใช้ไปเถอะครับ” แล้วก็ส่งยิ้มให้อาพรอสดูอึ้งไปเลย

“นึกว่าชื่อ ร้ายเหมือนกันนะเรา”

พื้นที่ยิ้มกว้าง ไม่ลืมที่จะคว้าผ่านวมมากอดเอาไว้ด้วย

เมื่อกี้เล่นตะกุกหัวกระเซิงเลย เรื่องอะไรจะคืนให้ งานนี้ไม่ห่วยแล้ว หมั่นไส้ล้วน ๆ

“ก็ถ้าอาเป็นเพื่อนสนิทไอ้เพลิงมาสามปี อาก็จะเรียนรู้เองละครับว่าควรจะทำตัวยังไง”

“แต่เนีเพิ่งรู้จักอาได้สองวัน เรียนรู้เร็วไปนะ”

“แต่ผมรู้สึกว่ามันนานกว่านั้น” พื้นที่ว่าแค่นั้น แล้วก็อ้อมผ่านวมออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่อะไร เมื่อกี้เกือบตายจริง ๆ นะนั่น ส่วนทำไมถึงว่านาน ก็ไม่ใช่ว่าเขาเกิดระลึกชาติได้ว่าเคยรู้จักกันมาแต่ชาติปางก่อน แต่เพราะเขาเจอแต่คนแบบนี้มาตลอดต่างหากล่ะ

ดีอ้อร้น เอาแต่ใจ มารยาร้อยเล่มเกวียน

ไม่ใช่แค่ไอ้เพลิงหรือกนะ ลองอาพรอสไปเจอน้องฝาแฝดเขาสิ เจ้าพวกนั้นร้ายกว่านี้เยอะ

ท่าทางของคนที่ชอบผ่านวมไปอย่างผู้กำชัย ทำให้เจ้าของบ้านได้แต่ลุกขึ้นมามองตามหลัง ยกมือลูบปลายคางด้วยแววตา... พอใจ

“ไม่เขินเลยสักนิด อ้อ ใช้ได้”

พื้นที่ไม่ได้รู้เลยว่าเมื่อก่อนเคยมีทั้งชายและหญิงอยากมา

หยอกล้อกับอาพรอสมากมายแค่ไหน แต่คนที่มีโอกาสนั้นก็กลับไม่รู้สึกรังไรไม่พอ ยังมองหนุ่มหล่อหุ่นเซ็กซี่เป็นญาติผู้ใหญ่แสนเอาแต่ใจที่ต้องดูแลเป็นพิเศษอีกนั่น แล้วแบบนี้จะไม่ทำให้ผู้ชายคนนี้สนใจได้อย่างไร

ใช่ พรอสเบื่อเรื่องผู้ชาย แต่ก็ใช่ว่าจะไม่สนใจเมื่อเจอคนที่เสน่ห์ของตนไม่มีผล

เขารู้สึกว่าเด็กคนนี้เล่นด้วยได้ ผ่อนคลายได้ ทำตัวแบบที่เป็นตัวเองยังไงก็ได้

หลังจากต้องปวดหัวกับความสัมพันธ์กับอดีตภรรยาไม่เว้นแต่ละวัน การเจอคนแบบนี้ทำให้เขารู้สึกสนุกขึ้นมา

เพื่อนของหลานชายทำให้สนใจ แม้จะไม่ใช่แง่ผู้ชาย แต่ความสนใจก็คือความสนใจอยู่ดี

“ใช่ได้”

อีกครั้งที่ชายหนุ่มเอ่ย แล้วเดินไปปิดแอร์อย่างทนหนาวไม่ไหว

ครั้งนี้เขาพ่ายแพ้เด็กที่อายุน้อยกว่าตั้ง 18 ปีเลยนะเนี่ย

หากความพ่ายแพ้นี้เรียกรอยยิ้มกว้างประดับบนใบหน้าหล่อเหลา

อ้อหือ ไม่ใช่เล่น ๆ เลย

นี่เป็นอีกครั้งที่พรอสสูททานกับตัวเอง หลังจากตักsturรสชาติเข้มข้นเข้าปากไปคำโต ตาคมก็หันไปมองคนที่ยังงุ่นวายอยู่ในครัว ปากก็เคี้ยวเนื้อวัวที่นุ่มจนแทบไม่ต้องใช้แรงกัดไปด้วย ซึมซับรสชาติที่ไม่ได้หากันง่าย ๆ และรู้ว่าเจ้าsturหม้อนี้ไม่ได้เพิ่งทำก่อนที่แฟนที่จะขึ้นไปปลุกเขา

ชายหนุ่มได้กินของอร่อยมาแล้วมากมาย แต่ไม่อยากจะเชื่อว่า
สตูหม่อนี่ขึ้นไปติด Top 10 ในใจได้อย่างง่ายดาย

“รสชาติโอเคมั๊ยครับ”

เมื่อวานแฟนที่ดูไม่มั่นใจ แต่วันนี้เพื่อนหลานยิ้มกว้างอย่างรู้
ว่าเขาต้องชม แล้วก็เดาถูกเสียด้วย

“อร่อย”

พรอสไม่ใช่ผู้ใหญ่ที่จะมาผูกใจเจ็บที่ถูกเด็กกระซอกผ่านนม
ใครทำดีเขาก็ต้องชม และอาหารมือนี่ก็ดีจริง

เท่านั้น เด็กขี้หวงก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจ ดูปลาบปล้มเสียยิ่งกว่า
ตอนที่เขานอนจ้องหน้าระยະประชิดไม่รู้กี่เท่าตัว จนรู้สึกเอ็นดูอยู่
ไม่น้อย

“มากินด้วยกันสิ” พรอสกวักมือเรียก ซึ่งคนฟังก็ยอมตักข้าว
มานั่งกินด้วยแต่โดยดี

“ผมน่าจะซื้อขนมปังเข้ามาด้วย น่าจะเข้ากันนะครับอา”

เมื่อวานแฟนที่ยังดูเกร็ง ๆ แต่หลังจากเจอเหตุการณ์ยื้อผ้าห่ม
ไปเมื่อครู่ เด็กน้อยดูผ่อนคลายกับเขาลงเยอะ ใจด้านที่เป็นผู้ใหญ่ก็
เอ็นดูอยู่หรอก แต่ด้านที่ยังหนุ่มแน่นกลับลดความมั่นใจฮวบฮาบ
นี่เขาแก่ขนาดที่เด็กรุ่นนี้ไม่สนใจแล้วจริงหรือ

“เออ อ้าวว่าจะถามอยู่พอดี ข้าวของที่ซื้อมาราคาเท่าไร? เมื่อ
วานอาวยังไม่ได้จ่ายให้เลย” ชายหนุ่มมองหน้าเด็กที่กำลังกินอาหาร
ฝีมือตัวเองด้วยสีหน้าปลาบปล้ม แต่เขาก็สังเกตนะว่าข้าวของใน
ห้องครัวมันเยอะขึ้น อย่างน้อยพวกเครื่องปรุงก็วางเรียงอยู่แถวเตา

“อ้อ ผมเก็บบิลไว้ให้แล้วครับ อาจะดูเลยมั๊ย”

พอเขาพยักหน้า อีกฝ่ายก็วางมือจากช้อนแล้วเดินไปคว้า
กระเป๋าเป้ ดึงบิลสองสามใบออกมา

“มันมีทั้งของที่ซื้อจากซูเปอร์ฯ แต่บางอย่างผมซื้อจากตลาด ผมเลยจดรายการของไว้ให้อาพรอสดูครับ อาเช็กได้นะว่าผมซื้ออะไรจริงหรือเปล่า” คนฟังรับมากกว่าดสายตาดูผ่านๆ ไม่ได้เช็กจริงจัง เพราะหลานชายเขาเป็นคนฉลาด ไม่มีทางการันตีแน่ถ้าพื้นที่ไวใจไม่ได้

“จั้นอาให้ไว้หมื่นนึงแล้วกัน จะได้ไม่ต้องมาคอยเบิก หมดเมื่อไหร่ก็บอก”

“ผมซื้อมาก่อนแล้วค่อยเบิกทีหลังดีกว่าครับ ผมกลัวเอาเงินไปปนกัน” พันท์บอกอย่างไม่แน่ใจ จนคนฟังหัวเราะ โบกกระดาก ในมือไปมา

“เขียนละเอียดขบขนาดนี้ยังจะกลัวอีกหรือ ถ้าไม่บอกก่อน อานึกว่าเรียนบัญชี”

สิ่งที่อยู่ในมือเขาละเอียดชนิดที่เศษสตางค์ยังใส่ไว้ให้เลย ซึ่งมันทำให้คาดเดาได้ระดับหนึ่งว่าเด็กคนนี้เป็นคนยังง

มีระเบียบแหละแน่นอน ไม่มีใครเกลียดคนที่ทำงานเป็นหรอก “อีกอย่าง อาไม่อยากให้ใครว่าได้ว่าให้เด็กออกให้ก่อน”

หากอีกฝ่ายยังดูลังเล

“หมื่นนึงเยอะไปครับอา แค่ว่าอาหารเดือนเดียว”

พรอสขมวดคิ้ว แล้วหัวเราะ แต่ไม่ใช่ความรื่นรมย์ เป็นเสียงหัวเราะเย็นๆ เมื่อนึกถึงใครอีกคน

‘พี่ให้มาเท่านั้นจะไปพอกินอะไร บ้านนี้มีตั้งกี่ชีวิต’

เขาเคยให้ค่ากับข้าวในบ้านอย่างเดียวอยู่ที่हांหมื่น แต่เมียเก่าก็บอกว่าไม่พอ ทั้งที่ในบ้านมีคนงานแค่สองคนและเมียเก่าเขาเท่านั้น ตัวพรอสเองไม่เคยอยู่กิน เรียกว่าต่างคนต่างอยู่ แต่เพราะได้ชื่อว่ามี เขาก็รับผิดชอบในส่วนของเขา และเป็นไปเพื่อตัด

ปัญหา เขาเลยให้เงินเมียเก่าเดือนละแสนห้า เอาไปบริหารจัดการ
เอง แต่อีกฝ่ายก็ยังบอกว่าไม่พอ ๆ อยู่ตลอด

ชายหนุ่มอาจจะมีเงิน แต่ไม่ได้มีเยอะขนาดที่จะให้ถูกลงเล่น
อย่างที่เมียเก่าคิด เขาก็ต้องทำงานเหมือนคนอื่น ๆ ซึ่งผู้หญิงคนนั้น
ก็คงไม่มีวันพอ

พวกหลาน ๆ เคยบอกว่าชีวิตเขามีเรื่องผิดพลาดแค่สองครั้ง
ครั้งแรกคือรักครั้งเก่าที่เกือบทำให้เป็นบ้า

ครั้งที่สองและคาดว่าเป็นครั้งสุดท้ายคือการแต่งงานกับจูน
เพื่อตัดปัญหา

คำว่า ‘ตัดปัญหา’ คงไม่ใช่ทางเลือกที่ถูกจริง ๆ นั่นแหละ

“เอ่อ ผมถือไว้ก่อนก็ได้ครับ เดียวสิ้นเดือนเหลือเท่าไรผม
เอามาคืนอาแล้วกัน”

พรอสหันกลับมามองเด็กอีกคน แล้วพบว่าเขาจมกับความ
คิดมากไปหน่อยจนผลอแสดงออกทางสีหน้า เพราะเด็กน้อยรีบ
บอกเสียงเบา หัวหดติดกับเมื่อเช้า

ความใส ๆ ซื่อ ๆ ของเด็กละมั้งที่ปิดไล่ความหงุดหงิดออกจาก
หัวใจ

“เออจ้ อ่าให้ไปเลยไม่ต้องคืน ถ้าใช้น้อยก็ถือว่าได้ทิบเยอะ
ถ้าใช้หมดก็เท่าทุน” พรอสรู้จากเพลิงตั้งแต่ต้นแล้วว่าเด็กคนนี้
ต้องการเงิน ก็ถือว่าเป็นเหตุผลที่ให้เพิ่มจากข้อตกลงตอนแรก แต่
พื้นที่กลับส่ายหัว

“ผมทำแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ”

คนฟังหัวเราะ แต่คราวนี้เป็นเพราะขบขัน

“แลกกับอย่ามาปรับแอร์ตอนอานอน อ้อ อย่าขโมยผ้าห่ม
เอาไปด้วยละ นั่นสินโปรด”

เพ้นท์กะพริบตาพริบ ๆ แล้วเขาก็ไม่ยอมเชื่อเลยว่าเด็กคนนี้
สายหน้าขวับ

“ฉันผมไม่เอาครับ อานอนแบบนั้นเดี๋ยวร่างกายก็แยกันพอดี”
แสดงว่าถ้าเจอเขาทำแบบนี้อีกก็จะปรับอีกสินะ

“เอาน่า มันร่างกายอา อารูดี”

“แต่พี่พายจ้างผมมาดูแลอานะครับ” เด็กน้อยอ้างถึงหลาน
ชายคนโต จนว่ากลับขำ ๆ

“จ้างมาทำกับข้าวให้อากิน ไม่ใช่จ้างมาปรับอุณหภูมิแอร์”

“แต่ไอ้เพลิงบอกให้ผมมาเป็นนายกำนัลอานะ ผมรับปาก
เพื่อนมาแล้วว่าต้องดูแลเอาให้ดีที่สุด ผมก็ต้องทำสิ”

“นายอะไรนะ!”

พรออสสาบานได้ว่าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก นายกำนัลนี้เกี่ยว
อะไรกับเขา เขาไม่ได้เป็นลูกบ้านของเจ้าเด็กนี้สักหน่อย ซึ่งเพ้นท์ก็
ยิ้มแห้ง ดูเขิน ๆ กับไอ้ชื่อตำแหน่งประหลาดนั้นไม่น้อย

“นายกำนัลเหมือนนางกำนัลอะอา คนดูแลอาไง”

คนฟังสายหัวขวับ ชักไม่แน่ใจว่าหลานห้วงเรื่องที่เขาหย่าจน
เพี้ยนหรือเปล่า

“นายกำนัล? งั้นอาว่าเพลิงหมายถึงคนใช้นะ ไม่ใช่คนดูแล”

“มันก็ความหมายเหมือนกัน”

เขาว่าไม่ใช่เนาะ คนใช้ที่ไหนมาเถียงกับเจ้านายแบบนี้ แต่ก็...
ช่างเถอะ

“งั้นตกลงว่าผมถือเงินจากอาไปหมื่นนึงนะครับ ผมจะสรุปให้
อารูยอดทุกวัน พอสิ้นเดือนผมจะคืนเงินที่เหลือ” พอเขานิ่ง เพ้นท์
ก็สรุปรวบรัดอย่างรวดเร็ว แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนอกจากเมนู
เนื้อ อามีอะไรที่อยากกินเป็นพิเศษมั๊ย”

คราวนี้ฟรอสยิ้มเจ้าเล่ห์

“อะไรก็ได้เหรออ”

รอยยิ้มของเด็กน้อยหายไปแล้ว เหมือนจะรู้ชะตากรรม

“ก็...ส่วนใหญ่”

เพ้นท์ทำท่าจะเอ่ยเสริมกันไว้ก่อน แต่ไม่ทันเขาใจ

“จันผัดเผ็ดหน่อไม้”

“จันได้” คนตัวโตตกลงกับท่าครวญครางของอีกฝ่าย แต่ร่างเพรียวก็ยอมกัดฟันบอกต่อ

“พุงนี้ผมซื้อมาให้” แต่คนอยากกินหน่อไม้ส่ายหัว

“ไม่เอา อาอยากกินฝีมือเพ้นท์ นี้อย่าบอกนะว่านอกจากจะไม่ฟังอาเรื่องแอร์แล้ว ยังบอกว่าทำกับข้าวไม่ได้อีก ไหนว่าเป็นนายกำนัลของอาไง อาต้องการแค่นี้ทำให้ไม่ได้เหรออ” เขาเอาตำแหน่งนั้นมาอ้างกลับไป จันเด็กน้อยกะพริบตาปริบๆ เริ่มเหม้มปากเข้าหากันแน่นขึ้นทุกทีอย่างจนมุ่ม

“ผมไม่รู้ว่าผมจะหาซื้อหน่อไม้สดได้มัย”

แล้วบอกด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ จันคนทางนี้ถามกลับด้วยน้ำเสียงใสซื่อ

“ไหนว่าเป็นนายกำนัลอาไง อาบอกว่าอยากกินมาหลายวันแล้วนะ แค่นี้ทำไม่ได้เหรออ สงสัยต้องไปคุยกับเจ้าพายเจ้าเพลิงเรื่องสัญญาจ้างกันใหม่แล้ว”

เพ้นท์หน้าเสียไปแล้ว และถ้าเขามองไม่ผิด เด็กน้อยตาเริ่มปริ้มๆ น้ำ

ตอนแรกเถียงกันไม่เห็นกลัว พอบอกจะเลิกจ้างนี้ทำท่าจะงอแง

น่าเอ็นดูจริงๆ

นายพัทธ์ธีระหัวเราะในลำคอ เพราะเห็นที่เขาจะได้คำโปรย
คำใหม่แล้ว

“ว่าไงนายกำนัล”

“ผม...ผมจะฟ้องกรมแรงงานว่าโดนนายจ้างกั๊กเงินแกล้ง”

“งั้นอาจจะฟ้องกรมสุขภาพว่าคนดูแลปล่อยให้อานอนหนาว”

เขามองตาเด็กน้อยอย่างเอาแต่ใจ และเชื่อมั่นว่าคำขู่ไร้สาระ
ที่ไม่รู้ว่าถูกรุมหรือเปล่าทำให้อีกฝ่ายพึมพำเสียงงอน

“ผมจะพยายามหามาทำให้ แต่ไม่รู้ว่าจะพุงนี้หรือเปล่านะ”

พรอสหัวเราะ ทั้งที่นึกแปลกใจ...เขาเคยสนุกกับการแกล้งเด็ก
ด้วยเหรอ

ไม่ละ ที่ผ่านมาก็มีแต่ปลอมมีแต่โอ้หลาน ไม่คิดเหมือนกัน
ว่าการแกล้งเด็กวัยเท่าหลานจะสนุกขนาดนี้

ไม่สิ ไม่ใช่เพื่อนหลาน นี่มันนายกำนัลของเขา ต้องตามใจเขา
นี่ละ หึ ๆ ชักชอบแล้วสิ